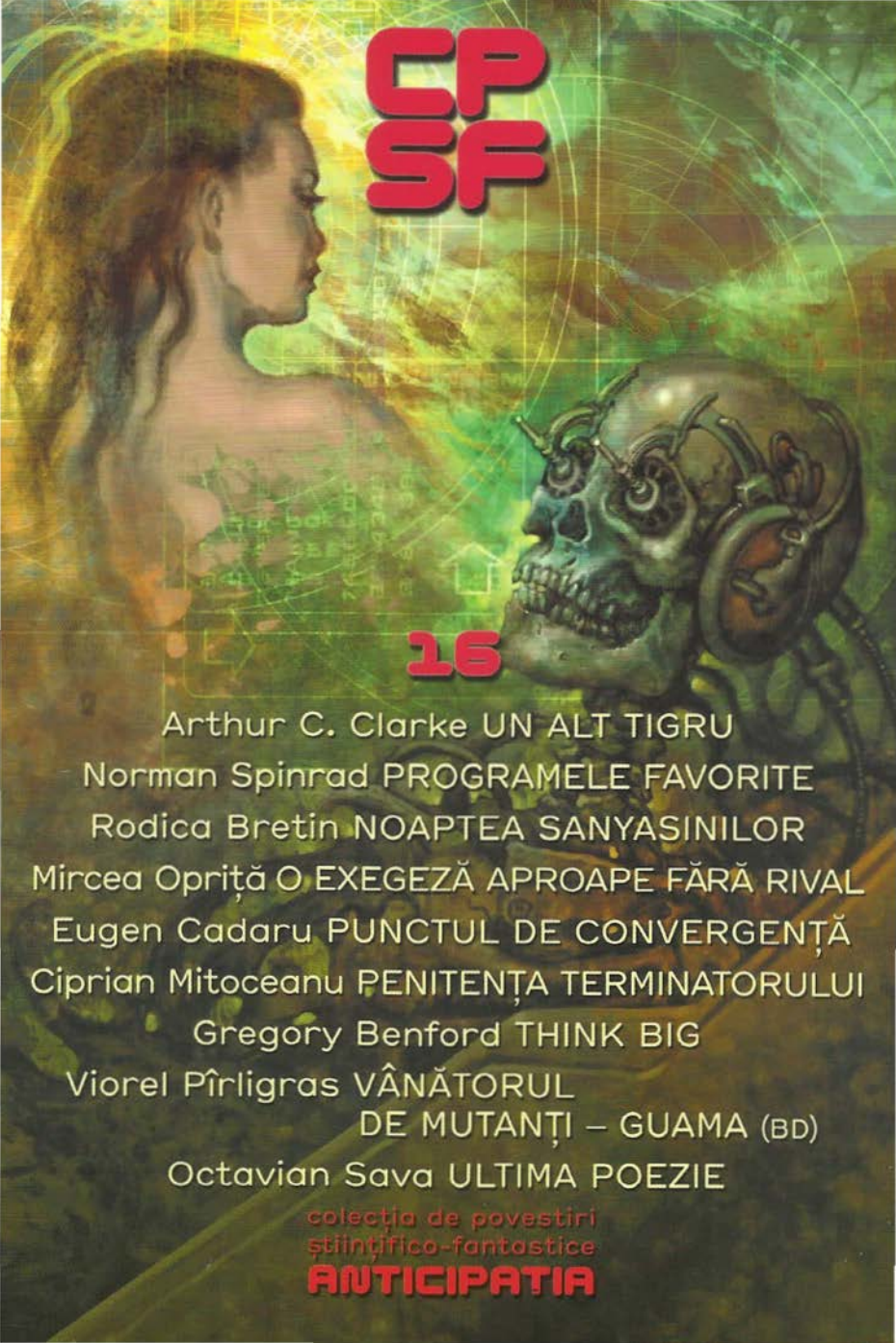
CP
SF
16
Arthur C. Clarke UN ALT TIGRU
Norman Spinrad PROGRAMELE FAVORITE
Rodica Bretin NOAPTEA SANYASINILOR
Mircea Opriță O EXEGEZĂ APROAPE FĂRĂ RIVAL
Eugen Cadaru PUNCTUL DE CONVERGENȚĂ
Ciprian Mitoceanu PENITENȚA TERMINATORULUI
Gregory Benford THINK BIG
Viorel Pîrligras VÂNĂTORUL
DE MUTANȚI – GUAMA (BD)
Octavian Sava ULTIMA POEZIE
colecția de povestiri
științifico-fantastice
ANTICIPAȚIA

3/2014/CPSFA16/serie nouă

Arthur C. Clarke • UN ALT TIGRU / 2
Norman Spinrad • PROGRAMELE FAVORITE / 5
Rodica Bretin • NOAPTEA SANYASINILOR / 24
Mircea Opriță • O EXEGEZĂ APROAPE FĂRĂ RIVAL / 34
Eugen Cadaru • PUNCTUL DE CONVERGENȚĂ / 46
Ciprian Mitoceanu • PENITENȚA TERMINATORULUI / 49
Gregory Benford • THINK BIG / 74
Viorel Pîrligras • VÂNĂTORUL DE MUTANȚI – GUAMA (BD) / 79
Octavian Sava • ULTIMA POEZIE / 88

Coperta & design: Valentin NICOLAU / Imagine: Tudor POPA
Redactor-șef: Marian TRUȚĂ / Redactor: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR / Editor: Valentin NICOLAU

colecția de povestiri
științifico fantastice
ANTICIPAȚIA
ISSN 1220-8620

— Este o teorie interesantă, zise Arnold, dar nu-nțeleg cum o vei putea dovedi vreodată.

Ajunseseră în porțiunea cea mai abruptă a dealului, iar Webb gâfâia prea puternic ca să poată răspunde.

— Nici nu-ncerc s-o fac, zise el după ce-și trase răsuflarea. Pur și simplu, explorez niște posibilități.

— De pildă?

— Păi, haidem să fim perfect logici și să vedem unde ajungem. Așadar, unica noastră ipoteză este că Universul este infinit.

— Exact. Eu, unul, nu văd cum *altfel* ar putea fi.

— Bun. Asta înseamnă că trebuie să existe un număr infinit de stele și de planete. Prin urmare, conform legilor probabilității, orice eveniment posibil trebuie să se petreacă nu numai o dată, ci de un număr infinit de ori. Corect?

— Cred că da.

— Atunci, trebuie să existe un număr infinit de lumi *exact ca Pământul*, fiecare cu un Arnold și un Webb, urcând dealul ăsta așa cum o facem noi acum, și rostind aceleași cuvinte.

— Asta-mi vine mai greu de acceptat.

— Știu că nu-i tocmai simplu — dar așa este și infinitul. Ceea ce mă interesează, însă, este ideea tuturor celorlalte Pământuri care nu sunt exact ca acesta. Pământurile pe care Hitler a câștigat Al Doilea Război Mondial și svastica fluturâ deasupra Kremlinului... Pământurile pe care Columb n-a descoperit niciodată America... Pământurile pe care Imperiul Roman continuă să dăinuiască. Mai exact, Pământurile unde toate marile *dacă* ale istoriei au avut alte răspunsuri.

— Întorcându-te probabil chiar la începutul istoriei omului, când maimuțoiul care ar fi trebuit să fie strămoșul nostru al tuturor și-a rupt gâtul înainte de a fi procreat urmași.

— Exact. Haide, totuși, să rămânem la lumile pe care le cunoaștem — cele care ne conțin pe *noi* urcând dealul în după-amiaza asta de primăvară. Gândește-te la toate replicile noastre de pe milioanele acelea de planete. Unele dintre ele sunt exact identice, dar în același timp trebuie să existe toate variantele posibile ce nu violează legile logicii.

un alt tigru

— Am putea să purtăm toate soiurile de haine... și niciun fel de veșminte. Aici Soarele strălucește, dar nu și pe miliarde de alte Pământuri. Pe multe dintre ele este vară sau iarnă, nu primăvară. Și acum să analizăm niște deosebiri mai profunde.

— Noi intenționăm să urcăm dealul și să coborâm pe partea cealaltă. Gândește-te însă la toate lucrurile care ni s-ar putea întâmpla în următoarele câteva minute. Oricât de improbabile ar putea fi, atât timp cât sunt *posibile*, atunci ele trebuie să se petreacă undeva.

— Mda, făcu Arnold destul de șovăitor. O expresie de relativă nemulțumire îi traversă chipul. Atunci, bănuiesc că pe un Pământ dintre acelea este posibil să faci un infarct la pasul următor.

— Nu în lumea *asta*, chicoti Webb. Am depășit deja pasul respectiv. Poate că *tu* vei fi ghinionistul.

— Sau poate, urmă Arnold, că o să mă plictisesc de toată conversația asta, o să scot un pistol și o să te împușc.

— Foarte posibil, admise Webb, dar sunt aproape sigur că tu, pe acest Pământ, nu ai o armă. Nu uita, însă, că în milioane din acele lumi alternative eu voi scoate pistolul mai repede decât tine.

Acum poteca șerpuia în susul pantei împădurite. Aerul era proaspăt și plăcut. Era o liniște perfectă, de parcă energiile Naturii se concentrau, cu o hotărâre tăcută, asupra reconstruirii lumii după jugul iernii.

— Mă întreb, continuă Webb, cât de improbabil poate deveni ceva înainte de a deveni imposibil. Am amintit de câteva posibilități improbabile, totuși ele nu sunt chiar absurde. Ne găsim aici, într-un peisaj englezesc, mergând pe o potecă pe care o cunoaștem foarte bine.

— Cu toate acestea, în alt univers, acei — cum să-i numesc? — *gemeni* ai noștri vor ajunge la cotul potecii și vor întâlni ceva, absolut orice ar putea concepe imaginația. Deoarece, așa cum am spus la început, dacă Universul este infinit, atunci pot exista toate posibilitățile.

— Așadar este posibil, râse Arnold, dar nu chiar atât de indiferent pe cât intenționase, să dăm peste un tigru, ori peste ceva la fel de neplăcut.

— Desigur, replică Webb încântat și pasionat de subiect. Dacă este posibil, atunci trebuie să se întâmple cuiva, undeva în Univers. Atunci, de ce nu chiar nouă?

Arnold pufni dezgustat. Am început să batem câmpii, protestă el. Uite ce-ți propun. Dacă după colțul ăsta nu întâlnim un tigru, o să consider teoria ta falsă și schimbăm subiectul.

— Termină cu prostiile, comentă Webb. Asta nu va dovedi că teoria este falsă. N-ai cum să...

Acelea au fost ultimele sale cuvinte. Pe un număr infinit de Pământuri, un număr infinit de Arnold și Webb s-au întâlnit cu tigri, prietenoși, ostili sau indiferenți. Dar acesta nu era unul dintre acele Pământuri — el se afla mult mai aproape de punctul în care improbabilitatea depășea imposibilitatea.

Deși, desigur, nu era cu totul incredibil ca, pe timpul nopții, coasta erodată de ploi a dealului să se surpe și să dezvăluie un tunel întunecat, care cobora până în adâncuri. Cât despre ceea ce urcase încet prin tunel, atras de necunoscuta lumină a zilei... ei bine, nu era cu mult mai straniu decât caracatița gigantică, decât șarpele boa, sau decât reptilele ucigașe din jungla jurasică. Forțase legile probabilității zoologice, dar nu depășise punctul de rupere.

Webb avusese dreptate. Într-un Univers infinit, totul trebuia să se petreacă undeva — inclusiv uluitorul lor ghinion. Deoarece *creatura* era flămândă — foarte flămândă — și un tigru sau un om n-ar fi fost decât o bucățică, micuță totuși acceptabilă, pentru oricare dintre cele șase guri căscate ale ei.

Traducere de Mihai Dan Pavelescu

Arthur C. Clarke, *The Other Tiger*, 1953

programele favorite

norman spinrad

PUTEM TRAI INDEFINIT DE MULT CU AJUTORUL TELEVIZIUNII? SE PARE CA DA. NUMAI CA PRETUL PLATII ESTE PREA MARE SI, UNEORI, IMPOSIBIL DE SUPORTAT.

ÎN DIMINEAȚA ACEEA, EDNA ALESESE TREZIREA CU VECHIUL și bunul mic dejun al buclei A. John citea ziarul deasupra clătitelor și cârnaților în bucătăria casei lor vechi. Copiii înfulecau pe nemestecate, abia așteptând s-o zbughească spre școală.

După micul dejun din ziua anterioară, petrecut în timp-real cu John, femeia simțea azi nevoia familiarei și liniștitoarei bande din colecția personală. Fusese înregistrată cu multă vreme în urmă, în sezonul TV 1987—1988, pe un deck casnic, primitiv. Era zgâriată și cu desincronizări, totuși Edna continua s-o pună în trei-patru dimineți pe săptămână, preferând-o telenovelelor matinale sau imaginilor casnice actualizate. Într-un fel, păstra senzația micului dejun favorit, cu John și cu copiii, și de aceea reprezenta principala ei alegere.

EDNA: Sammy, nu pleci până nu-ți termini laptele!
SAMMY (terminând laptele): Of, mămico, am să întârzii!
EDNA: N-ai cum să întârzii, dacă nu mai treci ca de obicei pe la cofetărie.

Bineînțeles, banda veche nu fusese înregistrată din perspectiva ei stereo și *era* într-adevăr straniu să te vezi în propria ta programare casnică. Desigur, nu era scrisă la fel de bine ca o telenovelă de mic dejun, însă pe atunci telenovelele nu erau personalizate și niciuna dintre celelalte benzi ale ei cu John nu-i avea pe copii la vârsta școlii.

John îi cerea întruna să împartă cu el programarea timpului-real. Îi înregistra vocea pe canalul de comunicație și-i arăta benzi pe care le făcuse pentru el, în care apărea Edna, o ademenea cu benzi casnice comune, ori o bombarda cu imagini de pe canalul porno.

Însă benzile casnice pe care le programa pentru amândoi se petreceau toate în locuri exotice, iar scenariile erau strict fantezii tipic masculine — ideea lui John asupra unei programări simultane în timp-real cu

ei doi consta din caravane de cămile deplasându-se prin deșerturi, călătorii spațiale pe planete bizare, populate de creaturi stranii, voiaje în Mările Sudului, descoperiri de orașe pierdute sau lupte în războaie nobile. Iar personajul ei era, de obicei, o combinație între Femeia-Minune și Fecioara-Sclavă. Ei bine, poate că așa dorea el să participe la un timp-real comun, dar Edna prefera telenovelele și idilele istorice, pe care John le refuza cu hotărâre.

Cât despre canalele porno pe care bărbatul ar fi dorit să le împartă cu ea în timp-real, singurul cuvânt era *dezgustător*.

Era totuși soțul ei și Edna simțea că, din când în când, trebuia să-și îndeplinească obligațiile conjugale și de aceea, de cinci sau de zece ori pe sezon, strângea din dinți și participa în timp-real pe unul din canalele lui porno masculine, în rolul de obiect sexual. John accepta mult mai rar să participe la un XXX istoric de-al ei și numai atunci când Edna îl amenința că nu mai intră pe niciun canal porno.

Așa că, în general, participarea comună la programul din timpul meselor constituia canalul lor de contact cel mai puțin neplăcut și cel mai utilizat.

JOHN *(ștergându-se cu șervetul la gură)*: Gata, iubito, am plecat la ocnă. Ești gata, Ellie?

ELLIE: N-am făcut încă pipi.

RAIUL TELEVIZIUNII TOTALE. SPOTUL DE 60 DE SECUNDE. VERSIUNEA DIFUZATĂ NR.12. MONTAJ GROSIER.

Mai multe clădiri trandafirii. Răsărit de soare printre palmieri.

GLASUL CRAINICULUI *(crescendo)*: Raiul Televiziunii Totale, locul final al retragerii pentru veteranii Epocii Electronice...

Montaj rapid din canalele de aventuri, porno, telenovele etc. Scene viu colorate și excitante, cu accentul pe acțiuni de masă costisitoare și efecte speciale.

GLASUL CRAINICULUI *(orgasmic)*: Douăzeci de canale de pornografie, treizeci și cinci de canale de aventuri, patruzeci de canale de telenovele

non-stop — vii, integral, în peste o sută de realități posibile, produse de cele mai mari talente din Hollywood...

PRIM-PLANUL CAPULUI UNUI BĂRBAT.

Inteligent, cupăr grizonant, perfect pieptănat. Ridică mâinile și-și pune ochelarii stereo TV. (Căștile audio sunt deja la locul lor.)

GLASUL CRAINICULUI *(oficial)*: Trăiți din unghiul de vedere al eroului, într-un tărâm fantastic de aventură și sex, prin intermediul magiei electronice a televiziunii stereo totale!

PLAN MEDIU AL UNUI FAIMOS ACTOR BĂTRÂN.

Cineva foarte cunoscut, doritor să semneze pentru o anuitate de două sutare.

FAIMOSUL ACTOR BĂTRÂN: Și asta nu-i totul! Înregistrați-vă familia! Înregistrați-vă prietenii! Luați-i pe cei dragi cu voi în Raiul Televiziunii Totale și păstrați-i cu voi pe vecie!

CAMERA SE RETRAGE PENTRU UN PLAN GENERAL.

Faimosul Actor Bătrân este ajutat să intre într-un rezervor din sticlă cu lichid amniotic. Vorbește și zâmbește în timp ce asistenții îl leagă de scaun, îi pun căștile și ochelarii stereo, îi fixează masca de oxigen și încep să umple rezervorul cu fluid.

FAIMOSUL ACTOR BĂTRÂN: O imensă bibliotecă de benzi! Programe după gustul fiecăruia! Regret că nu m-am înscris mai demult!

I se atașează laringofonul, mâna îi este prinsă deasupra butonului de acord fin, tubul nutritiv este introdus în braț (fără prim-planul introducerii acului!), rezervorul amniotic este închis și etanșat. Camera de luat vederi se oprește asupra chipului Faimosului Actor Bătrân, care plutește extaziat în acest al doilea uter matern.

FAIMOSUL ACTOR BĂTRÂN *(glas înăbușit de filtre)*: Nu voi mai ieși niciodată... și sunt fericit!

IMAGINEA SE DIZOLVĂ:

APUS DE SOARE PESTE RAIUL TELEVIZIUNII TOTALE.

Soarele se cufundă în ocean cu viteză mărită, peste trandafiriul pastelat al clădirilor de stocare a clienților și un cer feeric înstelat se aprinde ca un panou de afișaj electronic.

GLASUL CRAINICULUI *(transcendental)*: Nimeni nu cunoaște planurile de viitor ale Domnului, dar, în Raiul Televiziunii Totale, știința modernă vă garantează două sute de ani de paradis electronic, în siguranța și confortul rezervorului personal. Iar o anuitate integrală este mai mică decât vă puteți imagina!

IMAGINEA SE TOPEȘTE TREPTAT.

JOHN: Poate că în weekendul ăsta încercăm să mergem la lac.

EDNA: Ar trebui să fie senin, cu temperaturi în jur de douăzeci de grade, am auzit la...

În sezonul acela, John se comportase tot mai ciudat, chiar și pe durata meselor comune. Conversația lui devenise tot mai obscenă și incoerentă. Se obișnuise să apară în roluri minuțios pregătite până și în timpul micului dejun, iar cu o zi în urmă, timpul-real petrecut în comun ajunsese aproape de limitele răbdării Ednei.

Noaptea trecută îi făcuse o invitație să dejuneze în Hawaii, unde împărțiseră timpul-real al lunii de miere dintr-un trecut vag și îndepărtat – cu atâtea sezoane în urmă încât nu exista nicio înregistrare a evenimentului. Pe atunci, cu mult înainte de a putea visa retragerea în Raiul Televiziunii Totale, nu se făceau înregistrări. Trecuse într-adevăr mult de când John n-o mai invitase să împartă cu el timp-real din trecut, fie chiar și într-o versiune reconstruită. De aceea, când o anunțase că programase dejunul pe plaja din Hawaii, Edna fusese atât de încântată, încât acceptase să împartă timpul de mic dejun, deși presimțirile îi erau nefaste.

Programul o trezi pe plajă,
la răsăritul soarelui, cu sfera uriașă și
aurie înălțându-se rapid din oceanul întunecat, asemenea
mișcării unei cortine, iluminând cerul albastru și strălucitor, apărut
brusc în clipa când femeia se trezi întinsă pe nisip.

Totul pe fondul muzical al unui spectacol vechi, *Hawaii Cinci-O*, în vreme ce un val maiestuos se rostogolea și se spărgea, se rostogolea și se spărgea, iarăși și iarăși, într-o buclă închisă dincolo de spuma plajei.

John apăru în rolul unui Adonis bronzat, blond și musculos, purtând o fustanelă din frunze, grotesc de scurtă. La marginea oceanului, în spumele izbite de valul veșnic rostogolitor care se înălța și se spărgea, se înălța și se spărgea deasupra lor, fusese instalată o masă.

Polinezieni goi și frumoși ca niște zei – un tânăr pentru ea și o nubilă pentru John – îi ajutară să se ridice și-i conduseră la fotoliile din trestie împletită, ornate cu pene de păun. Masa era un bloc din obsidian lustruit, așezat pe picioare din bronz lucrate în stil victorian; în centrul ei se găsea o scobitură din care pornea un șănțuleț către latura paralelă cu apa.

Din câte își reamintea Edna, aceasta nu era cu siguranță luna lor de miere și n-avea nevoie de nicio bandă care să-i amintească asta!

– Bine-ai venit în primitoru-mi alcov, zeiță a dragostei din miazănoapte! intonă John un glas ciudat, spart. Lovi din palme. O jertfă în cinstea ta!

Fecioara goală aduse un purcel guițând, pe care îl așeză în scobitura din centrul mesei. Tânărul gol îi întinse lui John o macetă imensă.

— Ha! răcni bărbatul și despică dintr-o lovitură purcelul.

Sângele umplu adâncitura din tăblie, apoi se scurse până la marginea mesei și picură în ocean. Când primele picături atinseră apa, aceasta își schimbă brusc culoarea și, pentru câteva secunde, un val uriaș de sânge se arcui deasupra lor.

După un răstimp, când valul etern redevenise apă albastră și Edna privi masa, în locul bucății mari de carne însângerată apăruse o față albă de masă, două platouri cu șuncă și ouă, cafea și un clondir cu rom întunecat.

— Ah, John, făcu ea dezgustată, e așa de... de...

— Scârbos? Exagerat? Nebunesc? întrebă el bosumflat, strâmbându-și trăsăturile frumosului chip de douăzeci de ani. Ești o păsărică foarte sfioasă, Edna. N-ai nici umor, nici imaginație.

— Uciderea de animale nu-mi stimulează nici umorul, nici imaginația, replică ea indignată.

John izbucni într-un râs straniu, nervos. Nu departe de țărm, o balenă ieși la suprafața oceanului și imediat o caracatiță gigantică o cuprinse în tentacule. Începu o luptă pe viață și pe moarte.

— Ucidere? repetă bărbatul. Dar aici nu există nimic viu și care să fie ucis! Aici e Raiul, nu Pământul, și putem face orice dorim. Ce altceva putem face?

— Putem dejuna normal și civilizat, ca niște oameni decenți.

— Normal și civilizat! zbieră John. Oameni decenți!

Un vulcan erupse undeva în interiorul insulei. Băștinași îngroziți fugeau din calea unui zid de lavă fierbinte.

— Cui îi pasă de existența unor oameni decenți, când noi nici măcar nu suntem vii, prințesa mea?

— Habar n-am despre ce vorbești, replică Edna.

Dar, desigur, o părticică din ea știa, iar părticica aceea era înghețată de frică.

— Sigur că habar n-ai! rosti John batjocoritor. Trezește-te, femeie, de ce ești așa sigură că mai suntem vii? Câte sezoane de televiziune au trecut de când ne-am pensionat? O sută? Două sute? Sunt sigur, *sunt sigur*, că nu mai ții minte. Nici măcar nu poți ghici? Eu nu pot!

Edna amuți. Nu-i plăceau deloc asemenea discuții. Erau mai neplăcute decât programele lui de aventuri macho, mai neplăcute pe un nivel cu totul diferit, la care ea se obișnuise să nu se gândească.

– Sigur că suntem vii! exclamă ea. Acum împărțim timpul-real, nu-i așa?

Pe ocean schiau tinere în costume de baie, înșirate sub curba valului.O farfurie zburătoare bâzâi deasupra plajei. Un crab gigantic înșfăcă servitorii în cleștii și-i târî în vreme ce aceștia răcneau.

– Afrodita mea, cum putem fi siguri în privința asta? Poate că tu ai crăpat, iar eu sunt conectat la o bandă veche, unde tu mai trăiești încă. Ha-ha, poate că sunt deja mort, mai puțin în programul ăsta al tău.

– Acesta nu-i în niciun caz programul meu, John Rogers! strigă Edna. Numai *tu* ai fi fost în stare să mă inviți la un asemenea program de dejun!

– Put, deci exist, chicoti el.

Fulgere trosniră. Bancuri de broaște-țestoase țâșniră din valul uriaș.

Programul continuase în același fel. Sclavi nubieni aprinseră țigări. Pescăruși dansară. O secvență de orgie. Și, în tot acest timp, John bolborosi și chiui ca un papagal nebun în trupul lui de gigolo. Un singur lucru o împiedicase pe Edna să-l oprească și să treacă pe o telenovelă de mic dejun – gândul, vag și îndepărtat, că acțiunea ei ar fi putut precipita ruptura finală dintre ei, ruptura dintre ea și ceva pe care nu-l mai putea conceptualiza clar.

JOHN (*ridicându-se de la masă*): Apropo, ce-avem diseară la cină?

EDNA: Friptură de pasăre la cuptor, cum îți place ție.

El o sărută scurt pe buze.

JOHN: Mmmmm...! Dacă nu mă-ntorc prea târziu, o să-ncerc să cumpăr o sticlă din vinul acela german.

Deschide ușa, flutură din mână și iese.

EDNA: Serviciu ușor!

Dar acum, urmărindu-și propria imagine luându-și rămas-bun de la John, pe banda veche, neclară și uzată pe care o găsea atât de alinătoare, Edna se întrebă când va mai accepta să împartă timpul-real al unei mese cu „adevăratul" John, un John pe care ea nu-l mai recunoștea ca soț în benzile ei casnice, un John despre care nu mai era sigură că dorea să știe.

La urma urmei, gândi, trecând la *Regina Elizabeta*, romanțul ei istoric favorit din sezonul acesta, dacă exagera cu folositul lor, le-ar fi putut distruge și ce s-ar fi făcut atunci, dacă n-ar mai fi putut trăi confortabil în propriul ei trecut?

Deocamdată ședea pe tron, în lumina amurgului, și sir Walter Raleigh se înclina înaintea ei, purtând în ochi o licărire ștrengărească ce o făcea să se înfioare.

Rostogolindu-se printre adolescente goale, într-o uriașă baie romană din marmură. Doborând indieni cu mitraliera Remington. Legănându-se pe o liană într-o junglă bântuită de dinozauri. Conducând plutonul de mașini în ultima turnantă a Marelui Premiu de la Monaco.

Plictisitor, plictisitor, plictisitor! Iritat, John schimbă rapid canalele, fără să găsească ceva care să-i mențină trează atenția. Ce sezon mizerabil era ăsta, chiar mai slab decât cel dinainte! Nu exista niciun singur program de aventuri original; canalele porno îl făceau să se gândească la Edna și la blestematul ei dispreț față de tot ce-l mai putea încă excita, iar vechile benzi casnice — știa asta — pur și simplu îl enervau.

Avea, desigur, un fișet mare, plin cu înregistrări clasice și favorite personalizate, din care să aleagă când programele de timp-real îl plictiseau, așa că începu să parcurgă videxul, căutând disperat ceva care să-i ocupe timpul.

Zburând în naveta monoloc deasupra unui oraș extraterestru din cleștar, spulberând turlele de cristal cu unda de șoc, în timp ce se înălța ca să-i confrunte pe bandiți. Urmărind un traficant gras, cu toate velele în vânt. Volta, iubitelor, pregătiți o salvă! Vândut ca sclav sexual

unei hoarde de amazoane nesătule. Virând iscusit prin stânga unui zgârie-nori, cu Lois Lane în brațe.

Într-adevăr, avea ce alege din biblioteca personală de benzi, dar le rulase de atâtea ori încât fiecare părticică a lor părea gravată în memoria lui de timp-real. Își pierduse capacitatea de a fi uimit și trebuia să meargă tot mai departe, ca să evite... să evite... să evite...

Înainte, Cavalerie Ușoară! Mii de adolescente urlând, asaltară scena, îi luară chitara, îi sfâșiară hainele.

— Pe cuvânt, Scarlett, rosti el atunci când ea căzu în genunchi, nu-mi pasă deloc.

Dacă Edna ar fi avut iscusința de a-i fi o nevastă reală! Ce Dumnezeu, el încercase să fie un soț real! N-o invitase el în mod regulat să împartă timpul-real pe canalele porno? Și nu se chinuise el să aleagă cele mai bune sex-programe disponibile? N-o invitase el la cele mai excitante programe de aventuri pe care le avea? Nu-i propusese el cele mai rafinate prânzuri, în locul aceloraşi benzi casnice străvechi?

Făcuse tot ce putuse ca ziua ei de programare să fie interesantă și plină de surprize. Și ce-i oferise ea în schimb? O mulțime de scânceli despre mintea lui obsedată, hotărârea de a-l prinde într-una din dulcegăriile istorice XXX și dorința plictisitoare de a împărți timpul meselor cu aceleași vechi și jalnice benzi casnice. Care era scopul retragerii în Raiul Televiziunii Totale dacă ți-era teamă de excese, dacă insistai asupra realismului, dacă nu voiai decât să privești reluarea la nesfârșit a aceluiași trecut vechi și plictisitor?

Străbătând jungla, o gorilă uriașă și lățoasă care-și lovea pieptul cu pumnii, în vreme ce băștinașii fugeau îngroziți. Încheind un Immelmann elegant și picând în coada Baronului Roșu, cu mitralierele scăpărând. Căpătând o felație de la legendara Marilyn Monroe.

La dracu', retragerea în Raiul Televiziunii Totale înainte ca vreunul dintre ei să împlinească șaizeci și cinci de ani fusese, în primul rând, ideea Ednei, gândi John, deși o parte din el știa că nu fusese tocmai așa. Copiii locuiau în cealaltă parte a continentului, iar economia de căzuse într-un hal fără de hal și nimic interesant nu se întâmpla în viețile lor de timp-real,

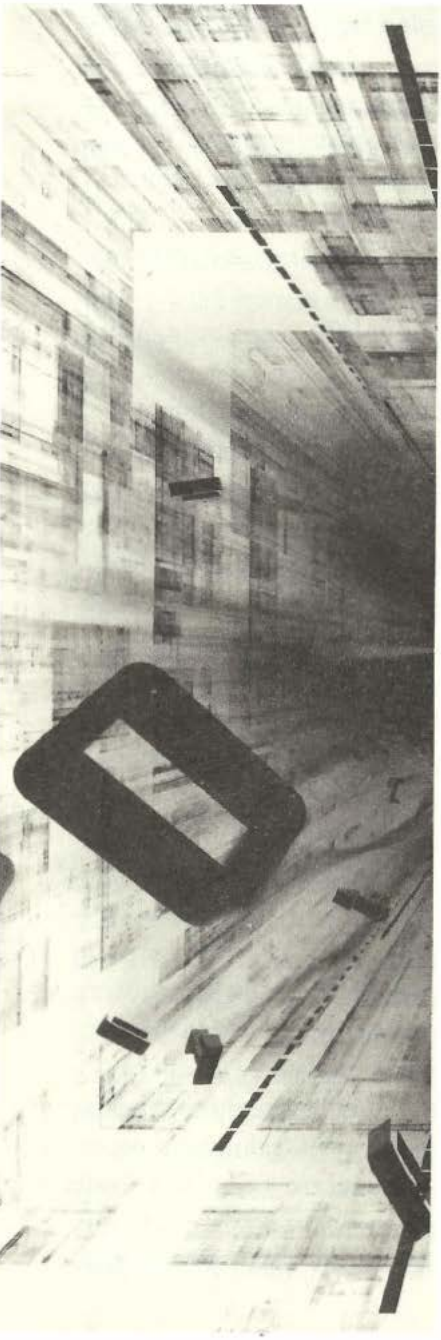

așa că doar slujba lui îi oprise să nu-și cedeze pensia în schimbul unui abonament pe două sute de ani la Raiul Televiziunii Totale. El se gândise că dacă mai putea munci zece ani, economisind în același ritm, ar fi putut cumpăra pentru amândoi încă cincizeci de ani de Rai. Dar când costul vieții crescuse într-atât încât nu mai putuse economisi nimic... ei bine, atunci nu avusese nevoie de mare convingere s-o facă, mai ales că se zvonea că pensiile se vor duce dracului și că lucrul cel mai inteligent pe care îl puteai face era să intri cât mai repede în Rai.

La ce buni însă două sute zece ani în Raiul Televiziunii Totale, dacă soția ta insistă să trăiești în buclele benzilor ei din trecut? Cât te puteai distra, dacă nu te puteai bizui decât pe programatorii oficiali și pe propria ta imaginație?

Făcând dragoste cu demoazela salvată, pe leșul încă aburind al dragonului. Imaginea începu să pâlpâie. Plonjând dintr-un avion, deschizând aripile și zburând ca o pasăre; aerul păru că se schimbă într-un fluid gros, înăbușitor. Tarzan din Neamul Maimuțelor, regulând o leoaică mulțumită, simți o apăsare neplăcută pe globii oculari.

Oh, Dumnezeule, se-ntâmpla din nou! De un timp ceva îl apăsase pe John Rogers. O putuse simți. Nu știa ce anume era, dar știa că nu dorea să știe.

Sunt pur și simplu plictisit și obosit pentru că trebuie să-mi umplu fiecare clipită din ziua mea programată cu ceva ce trebuie să aleg eu însumi, își spuse nervos. Desigur, putea împărți timpul cu Edna, lăsând-o pe ea să acopere câteva ore, dar ideile femeii asupra programelor îl făceau să vomite.

De fapt, amantul nesătulei Caterina cea Mare simțea în el un val de greață chiar în timp ce frumoasa țarină îi acoperea trupul cu sărutări. Mintea lui Napoleon era stăpânită de o amenințare lipsită de nume, în vreme ce conducea marșul triumfal prin Paris. Deoarece gândul care i se strecurase nedorit în minte era: Ce s-ar fi întâmplat dacă el n-ar fi ales nimic cu care să-și umple orele? Era oare posibil? Ar mai fi fost el acolo? Și *unde* era, de fapt, *acolo?*

Asemenea întrebări apropiau mereu tăișul unei spaime teribile, lipsite de formă, sufocante, care-l smulgea din punctul de vedere al eroului și-l făcea să vadă totul ca prin obiectivul unei videocamere: linii alcătuite din punctulețe, o presiune pe globii oculari.

Se cutremură. Cu un gest convulsiv, trecu pe o bandă porno casnică: el și Edna făcând dragoste în iarba de pe pantele unui vulcan care erupea. Femeia țipa și gemea sub el, dar... dar...

Edna, trebuie să ies de-aici!

Ce naiba vreau să zic prin asta?

Disperat, strigă spre ea:

— Edna, trebuie să-mpart cu tine timpul-real! Acum!

— Sunt conectată la *Jonca chineză* și este XXX-ul meu istoric favorit, gemu glasul ei în timp ce el continua s-o posede sub vulcan.

— Te rog, Edna, canalul porno VIII, împarte cu mine timpul-real acum, dacă nu... dacă nu...

Un șuvoi de lavă topită clocoti și se înspumegă spre ei în jos pe munte și Edna icni și țipă, apropiindu-se de orgasm.

— Nu acum, îmi place programul meu, se auzi vocea ei îndepărtată.

— Edna! Edna! Edna! răcni el cuprins de o groază pe care n-o înțelegea și nici nu voia s-o înțeleagă.

— John!

În sfârșit, în glasul ei se simțea îngrijorare și părea să vină de la Edna care se zvârcolea și gemea sub el în orgasm, în timp ce valul de lavă îi învălui într-un foc care nu ardea.

— John, ești dezgustător! rosti ea în momentul climaxului. Dacă vrei să împărți timpul cu mine, atunci trecem *imediat* pe o bandă casnică. Bucla E.

Bărbatul o urmă, clocotind de furie, mânie și autodispreț. Stăteau pe veranda din spate a cabanei lor de pe malul lacului, privind piscina unde copiii jucau polo. *Iisuse...*

— Deci, ce te-a speriat, John? întrebă Edna turnându-i un pahar de limonadă.

John nu știu ce să răspundă. Nu știa cum să facă față problemei. Nu voia nici măcar să știe despre ce problemă era vorba. Discuta cu o fantomă. Discuta cu soția lui care discuta cu o fantomă. Era... era...

— Trebuie să-mpărțim mai mult timp-real, Edna, spuse el în cele din urmă. Este important! Nu trebuie să rămânem tot timpul singuri aici.

— Nu-nțeleg despre ce vorbești, replică ea nervoasă. În privința împărțirii timpului-real, sunt perfect de acord să împart cu tine toate mesele, după un program bine stabilit, dacă te comporți cum trebuie. Aici. În casă. În luna noastră de miere. Chiar și într-un restaurant bun. Dar în niciuna dintre programările tale dezgustătoare și cu atât mai mult pe niciun canal porno. Nu te-nțeleg, John! Ai devenit un fel de pervers. Uneori îmi vine să cred că ai s-o iei razna.

Un val de purici multicolori pâlpâi pe banda veche. Edna sorbi din limonadă. Pe bărbat îl dureau ochii. Se sufoca.

— O iau razna? întrebă el răgușit. Dar tu, care trăiești în trecut, încercând să pretinzi că retrăim într-adevăr vremurile acelea, nu că suntem aici în... în...

– În Raiul Televiziunii Totale, îl întrerupse ea tăios. Acolo unde suntem liberi să ne programăm timpul cum ne place. Și dacă nu-ți place programarea mea, nu ești obligat s-o împarți cu mine. Cât despre programările tale, nu știu cum le poți suporta.

– Nu le pot suporta! urlă John, în clipa când un schior nautic, tras de o șalupă, trecu vijelios prin fața lor. Asta mă-nnebunește!

De undeva, răzbăteau sunetele unui meci de ping-pong. Pe deasupra trecu un 747.

– Tăticule! Tăticule! îl strigară copiii.

– Iar asta-i și mai insuportabil! zbieră el la Edna, tânără și zveltă în bikini.

Câinele unui vecin se apropie, legănându-și coada, iar femeia îi întinse mâna, ca s-o lingă.

– Asta nu-i realitate și nu-i nici măcar o fantezie cinstită, tu ești moartă aici, înăuntru, Edna, trăiești prin buclele benzilor tale vechi, plutind în... plutind în...

Se înecă. Imaginea unui fetus apăru, dispăru, apăru din nou. Simțea ceva apăsându-l pe față, ca un ocean temporal, înecându-l, trăgându-l dedesubt. Nimic nu era real. Nimic, doar ceea ce devenise Edna, vorbind prin simulacrul ei de-mult-mort, de lângă lac.

– Termină, John! N-o să ascult asemenea porcării!

– Iisuse, Edna, noi suntem morți, nu-ți dai seama? Suntem morți și plutim pentru veșnicie în propriile noastre benzi, și doar...

– La revedere, John, rosti ea cu răceală, sorbind iarăși din limonadă. Prefer mai mult felul cum erai pe timpuri!

– Edna! Edna! Nu-ntrerupe timpul comun! Tu ești tot ce-a mai rămas!

EDNA: Spune, iubitule, ce-ar fi să mergem înăuntru să ne iubim puțin?

Un tunet străbate cerurile. Începe să plouă. Edna râde și-și desface bretelele sutienului.

EDNA: Oh, m-a picurat! Haide să mă ștergi cu prosopul!

Se ridică chicotind, îl prinde pe John de mână și-l trage după ea în cabană.

– Nu, nu, nu! strigă John în vreme ce personajul lui o urmează.

Edna nu mai era acolo, dar el își reamintea fiecare scenă, fiecare unghi, fiecare efect special al acestui program. Ceva plesnise în el. Trebuia să iasă de aici. Își comută videxul pe citire rapidă și aleatoare, incapabil să se gândească la alegerea unui program care să-i umple orele.

Primind felație de la Marilyn Monroe, navigând în Armada – un fetus plutind în amnioticul etern – o gorilă gigantică fugărind băștinași și arămii de la cina cu Edna și copiii din sufrageria casei lor – un milion de punctulețe electronice pâlpâindu-i în fața ochilor – zburând ca o pasăre printre blocurile New Yorkului în jurul Turnului Eiffel – înecându-se în oceanul timpului – conducând atacul care va înfige drapelul la IwoJima – cu plămânii gâfâind spre o suprafață inexistentă – ieșind din ecluza pneumatică sub un cer cu trei sori – prins pe vecie în nisipurile mișcătoare lipicioase – sosind la haremul sultanului în tancul regelui Artur...

Treaz, treaz, viu pentru o clipă lungă și groaznic de conștientă – plutind și sufocându-se în nisipul mișcător amniotic, cu globii oculari atacați de imagini lipsite de sens – trezindu-se dintr-un vis lung de sufocare pentru a intra în alt vis lung de sufocare care nu se mai termina, care nu se mai putea termina, pentru că atunci...

Duelându-se cu muschetarii balansându-se pe o liană prin jungla Marii Bariere de Corali cu Edna într-un hamac răcnindu-și orgasmul în harem cu o duzină de hurii plonjând prin spațiu răcnind în jurul uriașei Saturn inelate răcnind împotriva vidului veșnic mort rece negru și presărat cu picături fosforescente înecându-se răcnind Doamne ah Doamne ah ah ah...

Când ieși din punctul de vedere al reginei Elisabeta, Edna se gândi la John. Cu câtă vreme în urmă se petrecuse participarea aceea teribilă și finală la timp-real? Era oare același sezon TV?

Era vremea cinei și programă banda C. Ea, John și copiii în jurul mesei de Thanksgiving. Ea purta o rochie frumoasă, copiii erau curați și pieptănați, iar John purta costum.

JOHN: Umplutura asta-i delicioasă, iubito!

SAMMY: Pot să iau și copanul celălalt?

ELLIE: Îmi dați și mie sosul de merișoare, vă rog?

EDNA: E minunat să ne bucurăm de o cină de Thanksgiving liniștită, numai noi patru, nu-i așa, John?

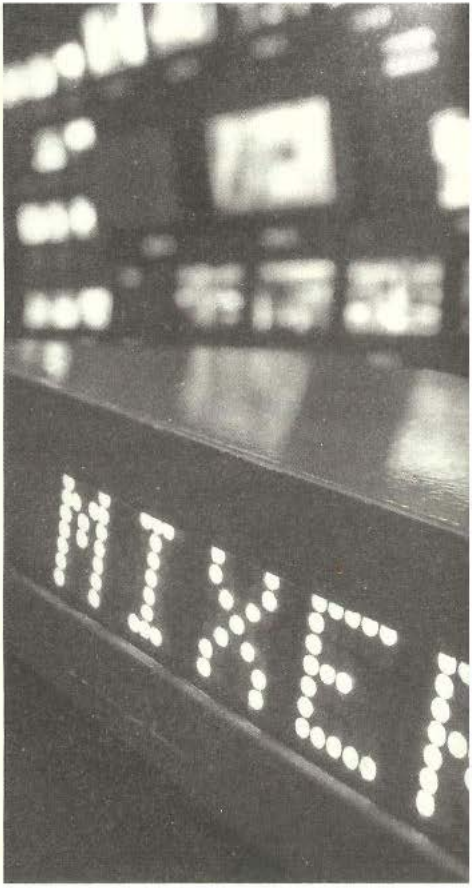

Edna se simțea atât de mulțumită, doar ea și familia ei, împăcată cu lumea exterioară. *Ar trebui să-l invit pe John să împărțim timpul-real al acestui Thanksgiving minunat*, gândi ea matern. *Ar trebui să-i acord o ultimă șansă de a fi un tată adevărat pentru copii și un soț adevărat pentru sine.*

Străbătută de grijă creștinească, deschise canalul lui de comunicații.

– John? zise ea, turnând sos caramel peste piure și întinzând sarea soțului ei surâzător, care, *en passant*, îi sărută iute verigheta. Cinez de Thanksgiving cu tine și copiii și mi-ar plăcea să fii un tată bun și să împărți timpul-real cu noi.

Pe canalul audio nu se auzi nimic, iar John îi întinse lui Sammy un copan. Apoi, exact când băiețelul mușcă încântat, John răcni.

Un urlet nesfârșit, fantomatic și bolborosit, care îi vibră dinții Ednei și otrăvi momentul cu o spaimă profundă.

— John Rogers, ești un animal! Nu te mai cunosc și nici nu mai vreau să știu de tine! strigă ea și întrerupse legătura, o dată și pentru totdeauna.

JOHN: Nu mai înfuleca așa, Sammy, c-o să ajungi chiar tu un curcan.

SAMMY *(imitând un curcan):* Glu-glu-glu!

Toți patru râd din inimă.

JOHN: Iubito, te rog, mai dă-mi puțină fasole. Ce ziceți, copii, nu-i așa că mămica voastră e cea mai bună bucătăreasă din lume?

SAMMY și ELLIE: Da, mămico!

Edna radie de mulțumire în timp ce-i întinse lui John castronul cu fasole bătută. El îi zâmbi. Edna se relaxă. Ce bine era să cinezi plăcut și civilizat de Thanksgiving, cu soțul și cu familia ta, exact așa cum îți plăcea. În liniște, cu dragoste și pe vecie împreună.

Hotărî ca după cină să pună un program romantic-porno. Avea să se întâlnească cu John într-o cafenea elegantă din vechea Vienă, să valseze într-o uriașă sală de bal, să bea o sticlă de șampanie pe un ponton al Senei și apoi să facă dragoste pe o blană de urs în fața unui șemineu în care trosnește focul. Știa că totul urma să fie absolut perfect.

Traducere de Mihai-Dan Pavelescu

Norman Spinrad, *PrimeTime*, 1980

CONCURS

NUME DE COD: ANTICIPAȚIA 2014

GENURI: SCIENCE FICTION, HORROR, FANTASY

SECȚIUNI: LITERATURĂ, GRAFICĂ

PARTICIPANȚI: TINERI ÎNTRE 10 ȘI 100 DE ANI

MAI MULTE DETALII: HTTP://CPSFA.RO

Ești pasionat de science fiction, horror sau fantasy? Ți s-a spus că scrii cu un talent ieșit din comun, talent care l-ar face să pălească pe George R.R. Martin? Ți s-a spus că desenenzi la fel de bine ca Boris Vallejo ori că semeni cu Frank Frazetta sau cu Mike Kaluta? Simți că ai lucruri importante de spus și de arătat ca scriitor sau ca grafician? Atunci participă la concursul nostru și te vom ajuta, pentru început, să fii cunoscut, iar apoi, chiar celebru. Totul depinde de tine.

Mai multe detalii (componența juriului, condiții, durată, termene etc.) pe site-ul revistei noastre, la adresa http://cpsfa.ro, dar și în numerele viitoare ale revistei.

rodica bretin

întunecând întunericul iată
porțile luminii
YOSANO AKIKO, *Haiku*

Ascuțit, strident – concentrând întreaga energie somatică într-un singur elan dominator – țipătul păru să despice pereții metalici. Lama de lumină viorie a sagarei țâșni spre pieptul lui. Parând, fasciculul alb-ivoriu al armei sale îi frânse fulgerarea.

Destins, cu genunchii ușor îndoiți, Sheerin reveni la o poziție aparent relaxată. Celălalt nu se clintea. Chipul, mască imobilă, împietrise într-o determinare calmă. Nu-i putea ghici gândurile în mintea protejată de psihocâmpul inhibant. Ochii dilatați oglindeau Kyi-ul său interior, anticipându-i mișcările perfect controlate.

Sheerin se concentră, repetând instinctiv cuvintele sacre:

„Nicio șovăire, nicio clipă de reflecție înaintea atacului. Inerția provoacă rupturi în curgerea fluidului vital, voința e un obstacol."

Își îndreptă atenția asupra propriei respirații. Simți o ușoară contracție în partea inferioară a abdomenului, acumularea energiilor pregătind descătușarea finală. Lovitura porni instantaneu, din ea însăși, fără s-o fi gândit, dublată de strigătul sălbatic, venit din abisurile inconștientului. Ca într-o stază hipnotică, în care mișcările sunt derulate cu stranie lentoare, văzu avântul secerat al adversarului, căderea înceată – aproape o plutire, sângele pătând veșmântul larg, de un alb imaculat.

Cu mâinile încleștate încă pe mânerul armei, Sheerin îngenunche lângă trupul bătrânului Fara și îi atinse fruntea. Contactul telepatic fu zguduitor, total, cum nu se

întâmplase niciodată până atunci. Pe măsură ce Kyi-ul cerebral îl părăsea, trăsăturile maestrului începeau să capete rigiditate și un zâmbet transfigurat, împăcat cu sine, ilumina obrazul zbârcit: în ultimele clipe, Fara își dorise cu fervoare revelația inițiatică în moarte.

Pe Sheerin, înțelegerea aceasta din urmă îl duru. Copleșitor nu era sentimentul de milă sau regret, ci senzația organică de vid, ca și cum, odată cu dispariția mentorului spiritual, o parte esențială a ființei sale fusese amputată.

Repetând gesturile unui ritual ancestral, desprinse de pe degetul bătrânului inelul ce purta semnul heraldic al castei veddalilor.

„Stadiul ultim al cuvântului este tăcerea. Adevăratul veddal va pieri de sabia discipolului, iar mentalele lor se vor contopi într-o singură entitate", spunea Yasrada, arta de a vedea clar în propria natură. Învingându-l, Sheerin devenea Fara, așa cum se identificase cu toți cei uciși înainte.

„Pentru ce trăiești?" auzi întrebarea-gând a maestrului.

„Ca să aflu cine sunt", răspunse, rememorând destinul stocastic al miilor de nenorociți de la nivelurile inferioare. Duceau o existență de vierme, târându-se prin labirintul galeriilor, în așteptarea ceasului când altarele se deschideau pentru a-i hrăni... De secole, prin jertfe și retenție, veddalii se ridicaseră deasupra celorlalți. Cuceriseră pe rând zeci de niveluri și coridoare, tot mai sus pe spirala universului de metal.

Sheerin se răsuci deodată atent, încordat: în stânga, unde înainte nu era decât un perete neted, suprafața argintie ascundea o intrare. Fusese întotdeauna acolo, fără s-o observe. Trebuia mai întâi ca știința nobilă a

sanyasinilor, dezvăluită prin moartea bătrânului maestru, să treacă asupra sa.

Ogiva se deschise imediat, panoul rulând fără zgomot într-o parte. În spatele lui, Sheerin zări un alt coridor, identic cu cel prin care venise.

„Unica rațiune este drumul, singurul om este veddalul."

Drumul alb. Spirala – simbolul forței potențiale care generează cursul vieții și sursa energiei subtile a Kyi-ului – înseamnă nesfârșite coridoare, urcând mereu spre centrul universului. Fiecare generație cucerea unul din nivelurile despărțite prin ogive ce se puteau deschide doar după reguli probabilistice stadiale, niciodată înțelese. Când sacrificiul maeștrilor veddali revela noi treceri, frontiera lumii cunoscute era împinsă mai departe; în spatele oricărei uși se afla un coridor, la fel cu cele dinainte, într-o monotonă succesiune. Pretutindeni înfățișarea pereților era aceeași, astfel încât Sheerin nu avea cum să bănuiască în ce zonă a spiralei ajunsese.

La capătul drumului alb, în ultimul nivel, se afla o încăpere secretă care oferea ieșirea din spirală, având puncte de contact cu ceea ce era *Dincolo*.

Lăcașul înțelepților sanyasini.

Universul întreg, susținea doctrina Yasradei, se afla în mișcare, suspendat deasupra unei prăpăstii negre, numite *spațiu*.

„Mistuirea materiei în focul veșnic: sursa omnipotenței absolute."

Amintirea terifiantă din trecutul speciei, despre care transele onirice aduceau vagi reminiscențe, era *Noaptea* – tărâm al Iraționalului, sfidând limite și echilibru –, unde singura lumină venea de la niște sclipiri îndepărtate și reci. Cuvintele legii erau venerate și respectate mai presus de îndoială, dar cum putea exista un asemenea nonsens? Când în fiecare moment al existenței ești înconjurat de strălucirea constantă a luminii, noțiunea de *întuneric* devine ilogică.

Sheerin alungă gândul pângăritor. Mergea de multe zile, poate de săptămâni – aici, acum, timpul nu avea importanță –, când instinctul îl avertiză de apropierea unei intrări. Trecerea nu era

camuflată de aparenta continuitate, de unitatea monolitică a peretelui. Forma ogivală fusese înlocuită cu un heptaedru, o suprafață străbătută de irizații, ce pulsa ritmic. Părea o structură vie, gelificată.

Apropiindu-se, Sheerin receptă o întreagă gamă de sentimente, canalizate spre zone diferite ale psihicului, într-o monodiere obsesivă. Efluviile pozitive ale ființei sale, în armonie cu entitatea universală, anulară sugestiile nefaste, convertindu-le în impulsuri moderatoare.

Își recunoscu silueta răsfrântă pe luciul încremenit al oglinzii-ecran. Umbra îi copia fidel mișcările, le descompunea în elemente sincronizate, atrăgându-l spre gura unui tunel nevăzut, de unde începea vidul, anihilarea voinței. Imagini de coșmar, refulate de mecanismul luciditații, se tălăzuiau la granița conștientului. Instinctiv, veddalul își declanșă bioscutul protector, încercând să reducă impactul asupra echilibrului său psihic. Creșterea tensiunii nervoase se materializă în cercul de fier care-i zdrobea tâmplele. Orbit, cu simțurile

paralizate, prizonier în spațiul incert al zonei de trecere, avu impresia puternică de anulare a personalității, de contopire cu o altă realitate, paralelă, în care ordinea firească a lucrurilor era răsturnată. Nu se mai împotrivi influenței necunoscute, lăsându-se călăuzit prin labirintul de posibilități.

Bezna. Noțiune arhaică, al cărei înțeles se pierduse, rămânând doar teama de întunericul înghețat și veșnic. Sheerin tresări, tulburat de viziune. Trezite din amorțeala minții sale, engramele mentorilor uciși în fața șirului nesfârșit de intrări reînviară cu dureroasă intensitate.

Încolțit, Sheerin se refugie în trecut, căutând să retrăiască amintirea primilor săi ani de viață. Refăcu etapele drumului prin lumea coridoarelor în spirală, singura pe care o cunoscuse. Aici, legile supraviețuirii speciei nu erau nici nedrepte, nici crude, ci firești, la fel ca lumina albastră ce îl întâmpinase la naștere și care îl va însoți până în ultima clipă, când arma neștiutului său discipol îl va ajuta să încheie ciclul, deschizând o nouă poartă spre lăcașul de taină al sanyasinilor. Cunoașterea Yasradei și credința în nobilul țel – ce fuseseră de-a lungul veacurilor liantul castei – erau străine de riturile barbare ale paracivilizației phralilor. Locuitorii nivelurilor inferioare îi urau pe veddali, fără a îndrăzni să se revolte, căci se temeau de puterile telepatice ale maeștrilor, mai mult chiar decât de sagarele lor aducătoare de moarte.

Peste câteva generații, poate, un discipol al său va ajunge la limita finală a universului, în centrul spiralei metalice. Va deține atunci cheia cunoașterii absolute și, odată cu el, toți cei sacrificați drumului alb. Dar pântecul femeii veddale nu îl zămislise încă pe cel care-i va deveni ucigaș-discipol, și nimeni nu trecuse prin două intrări în viață. Sheerin nu punea în cumpănă puterea atotcunoscătoare a Legii, însă ceea ce se petrecea acum cu el era dincolo de experiență și înțelegere.

Apăsarea nefirească din tâmple slăbi, obiectele din jur începând să își recapete treptat contururile. Coridorul dispăruse; se afla într-o cameră cu pereți

circulari și tavanul boltit, în care plutea un abur dens.

„Fuioare albe de ceață veghează de-a pururi somnul înțelepților", își aminti Sheerin.

Profeția se împlinise. Spirala universului se sfârșea aici, iar capătul drumului alb nu putea avea decât un singur nume:

Lăcașul Sanyasinilor.

„Nu te mira de lucrurile care sunt; ferește-te de cele care vor veni", sunase cândva sfatul bătrânului său maestru. Prezența atâtor ecrane-oglinzi era neliniștitoare, căci ele multiplicau și dezvăluiau imaginea prinsă în clătinarea apelor întunecate.

Cu mâna încleștată pe mânerul armei, Sheerin înaintă spre mijlocul încăperii: rămase în așteptare, înconjurat de ceața ce se risipea încet. Atunci auzi Vocea, la început ca un murmur difuz; ascultă cuvintele și nu i se păru ciudat că le înțelege. Îi cerea să nu se teamă, când, brusc, hohotul său de râs răsună sub bolta înaltă. Teamă? Vreme de douăzeci de ani Fara îl învățase legile luptei cu sagara, dar niciodată teama.

Sheerin fu totuși impresionat de mozaicul sclipitor, în continuă mișcare, al ochilor fără de număr care întrețineau – i se spuse – unitățile de sintetizare a hranei, ceea ce phralii numiseră *altare*. Alcătuirea fără trup din spatele oglinzilor făcea posibilă viața în universul de metal. Ascultând-o, Sheerin ajunse într-o zonă cu nișe încastrate în perete, unde se odihneau stăpânii mașinii.

Îl surprinse tinerețea paradoxală a înțelepților, înrobiți unui somn fără de sfârșit în raclele lor translucide. Aveau fețe destinse, pe care gheața se depusese într-un strat subțire și păreau cufundați în vise de la începutul lumii.

Sanyasinul din a cincea raclă semăna atât de mult cu el, încât, pentru o clipă, Sheerin se simți captiv în îmbrățișarea de cremene a timpului. Ca într-o mângâiere, își trecu palmele deasupra licărului aproape stins al senzorilor de cristal, însufleținu-i. Privirile îi zăboviră îndelung pe masca imobilă ce îi împrumutase trăsăturile, în vreme ce mintea lui răscolea neantul din spatele frunții nefiresc de palide a celui adormit. Curând, începu să discearnă un ritm alfa foarte slab; i se păru că surprinde o ușoară tresărire

a pleoapelor, apoi o mișcare a buzelor statuii albe.

...Emisfera translucidă coborî într-o alunecare silențioasă; un declic anunță etanșeizarea cilindrului. Sunetul alarmei răsuna înfundat, ca printr-un zid căptușit cu vată. Lur Egdon auzi șuieratul gazului pătrunzând înăuntru, când primele semne de toropeală îi îngreunară mișcările. Mai avea câteva secunde de luciditate. Cu gândul la ceilalți, aflați probabil deja în stare de anabioză, apăsă pe butonul roșu și se cufundă într-un somn de milenii – durata călătoriei spre planeta destinație – fără să bănuiască decizia eronată a computerului care blocase toate căile de acces între compartimentele

navei. Trei sute de oameni, izolați la nivelurile inferioare, n-au mai ajuns la blocurile crionice...

Desprins din transă, Sheerin reveni cu greu la realitate. Ascultă pulsul timpului, reintegrându-și percepțiile în prezent: o primejdie fizică, imediată, îl amenința.

Senzația de frig era înșelătoare, se datora anormalei obscurități. Intensitatea luminii scăzuse sub limita suportabilă, iar Vocea modula cuvinte de neînțeles. Un sunet aspru, de suprafețe în frecare, venea de sus, unde cojii metalice dezveleau ca pe un fruct cristalul cupolei.

Din abisul de dincolo, întunericul cosmic îl copleși pe Sheerin, anulând orice punct de referință. Ideea de nemărginire, de spațiu imens și gol, se asocia cu imaginea paroxistică a coșmarurilor. Ceea ce simțea, paralizat de amintirea primordială a nopții, era panica, teroarea, dar și bucuria amețitoare a reîntâlnirii cu cerul.

Se sufoca, o greutate imensă îi apăsa pieptul. Același lucru se petrecea cu toți, realiză, uitând pentru o clipă durerea. Ascunse în masivitatea pereților, hublourile își lepădau învelișul, îngăduind privirilor să pătrundă în noapte.

„Noaptea Sanyasinilor", tresări Sheerin. Potrivit Yasradei, ea însemna distrugerea a tot ce era viu.

Locuitorii nivelelor inferioare alergau înnebuniți, strivindu-i pe cei căzuți. Sheerin își închipui sclipirea demență din ochii injectați ai phralilor și privirile detașate, luminate de înțelegere, cu care maeștrii veddali acceptau sfârșitul... În câteva minute, nici unul dintre phrali nu va rămâne cu mintea întreagă, căci psihicul lor limitat nu putea cuprinde măreția lumii în care se născuseră. Universul de coridoare era doar un grăunte într-un teribil și sublim infinit. Pentru a înțelege asta le-ar fi trebuit alte sisteme de gândire sau o catastrofă care să zdruncine temeliile civilizației. Calea spre adevăr ducea la moarte? Atunci legea care îngăduia asta era o lege strâmbă!

După ce oamenii vor dispărea, universul de metal își va continua netulburat călătoria spre o destinație necunoscută. Forțele Nopții erau oarbe – nici binevoitoare, nici malefice: indiferente.

Dar Vocea, creație artificială, n-avea dreptul să decidă. Conștiința începuse să i se întunece, când întrevăzu soluția: putea încerca să canalizeze energia psihică, eliberată de mulțimea creierelor detracate, într-o zonă foarte restrânsă, modificând curbura timpului.

Sheerin inspiră adânc și începu să se concentreze cu disperare, cum n-o mai făcuse vreodată...

Ascuțit, strident – adunând întreaga energie somatică într-un singur elan dominator –, țipătul păru să despice pereții metalici. Lama de lumină viorie a sagarei țâșni spre pieptul lui, străpungându-l.

Murind, Sheerin păstră imaginea lui Fara aplecat asupra sa – ținând încă ridicată arma cu care lovise –, ochii maestrului fiind dilatați într-o nesfârșită mirare.

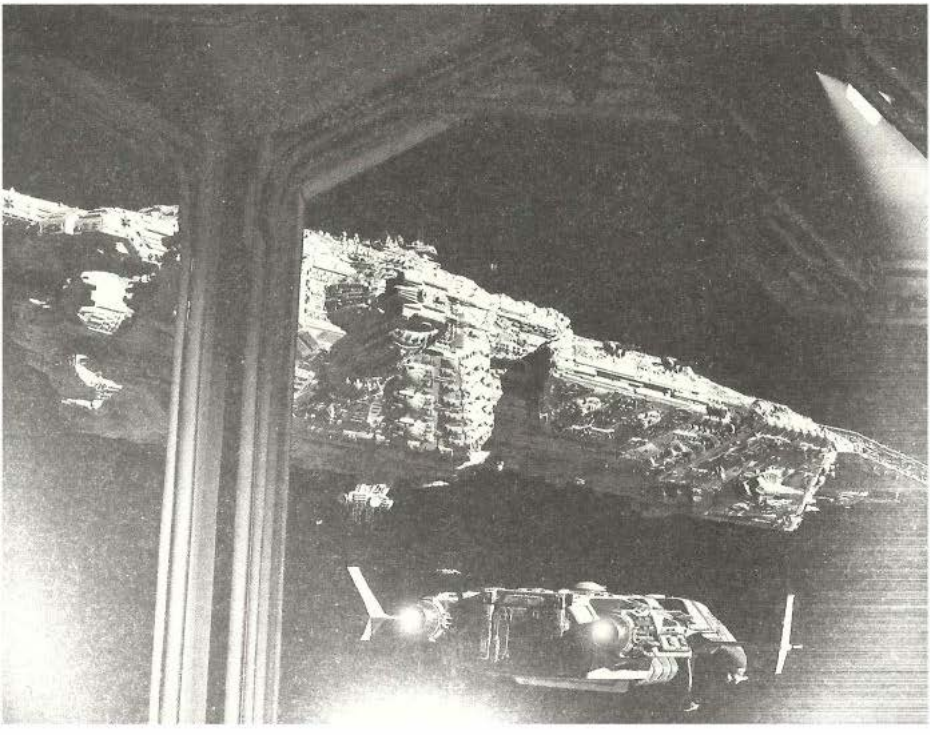

NAUTILUS

AU APĂRUT

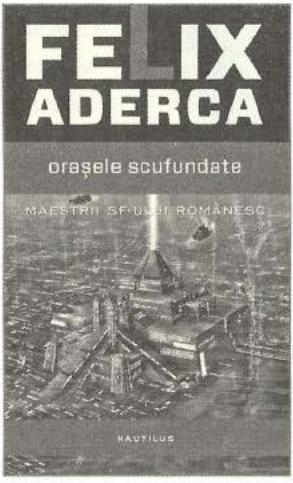

GEORGE ANANIA **TEST DE FIABILITATE**

FELIX ADERCA **ORAȘELE SCUFUNDATE**

DĂNUȚ UNGUREANU **AȘTEPTÂND ÎN GHERMANA**

CAMIL BACIU **GRĂDINA ZEILOR.**

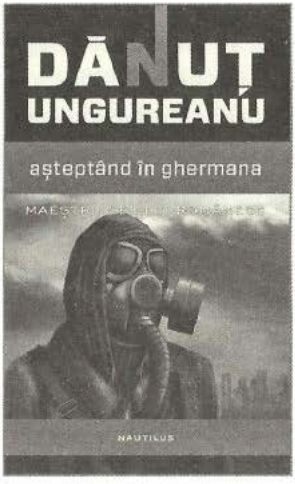

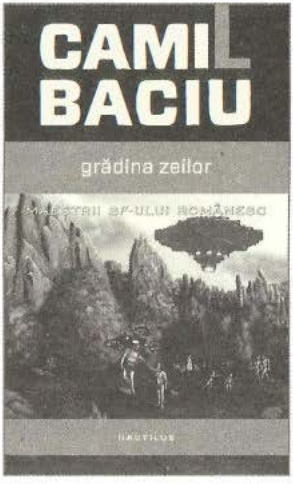

mircea opriță

Critic și teoretician literar, Cornel Robu s-a născut la Sighișoara, în 22 septembrie 1938. A absolvit secția de limba și literatura română a Facultății de Filologie de la Universitatea „Babeș-Bolyai" din Cluj, instituție la care revine ulterior ca asistent, apoi lector universitar. Între materiile predate (teoria literaturii, estetică, sociologia literaturii, literatura română), a ținut și un curs facultativ de science-fiction în anii 1991-1992. După primul articol SF, intitulat *Portret robot al robotului* (în revista *Tribuna*, 1972), a publicat un apreciabil număr de studii și eseuri consacrate genului, în revistele clujene (*Echinox*, *Tribuna*, *Steaua*, *Studia Universitatis „Babeș-Bolyai"*), timișorene (*Helion*, *Paradox*, *Biblioteca Nova)* și în *Almanahul Anticipația* (București). Și-a semnat contribuțiile de regulă cu numele propriu, mai rar cu pseudonime și anagrame: Leon R. Corbu, Bruno Rolke, Ron Bluerock, R. Burolenko. A publicat și în reviste din străinătate (Anglia, Statele Unite, Canada) articole rezervate sublimului ca instrument de interpretare valabil în SF. Colaborator la monumentala lucrare *The Encyclopedia of Science Fiction*, editată începând din 1993 de John Clute și Peter Nicholls, a scris pentru ea articolul privitor la SF-ul din România, iar împreună cu Nicholls articolul „Sense of Wonder". La Editura Dacia, sub titlul *În anul 4000 sau O călătorie la Venus* (1986), a reeditat principalele două romane ale lui Victor Anestin, îngrijindu-le și discutându-le într-o substanțială prefață și într-un documentat corp de note. Aceeași editură i-a publicat o masivă antologie comentată, conținând povestiri și nuvele din SF-ul anilor '70-'80 (*Timpul este umbra noastră*, 1991, cu titlul împrumutat de la o povestire a lui Constantin Cozmiuc, prezentă în carte). A realizat selecția și prezentarea autorilor din culegerea *Twelve of the Best Romanian SF Stories*, publicată de

Editura Sedona din Timișoara (1995). I se datorează articolele despre autorii români de anticipație incluși în *Dicționarul Scriitorilor Români* coordonat de Mircea Zaciu, Marian Papahagi și Aurel Sasu (vol. I-IV, 1995-2002), precum și materialele ce discută lucrări românești de SF în *Dicționarul analitic de opere literare românești*, coordonat de Ion Pop (vol. I-IV, 1998-2003). Articole despre români a mai publicat și în străinătate, în *St. James Guide to Science Fiction Writers*, editat de Jay P. Pederson la Detroit, în 1996. A fost încununat cu premii naționale și internaționale, cele mai importante fiind Premiul Societății Europene de Science Fiction (la Eurocon 1989, San Marino), Premiul Filialei Cluj a Uniunii Scriitorilor din România (2004, 2006 și 2008), Premiul „Vladimir Colin" (2008) și Premiul „Ion Hobana" pentru *opera omnia*, acesta din urmă decernat în 2013 de Societatea Română de Science-Fiction (SRSFF) și Asociația Scriitorilor din București.

Încă de la primele sale materiale publicate în presa literară clujeană (*Tribuna* și *Echinox*), Cornel Robu și-a făcut cunoscută intenția de a reverifica la modul critic terminologia și conceptele genului. În răspăr cu denumirile circulate în epocă, articolul *Științificțiune, științifictor* (1979) conține o întreagă desfășurare de argumente pentru termenul de „științificțiune", agreat de autor, destul de straniu totuși, atunci, pentru urechile sefistului român. Demonstrația invocă, între altele, o dovadă ținând de cronologia istorică: *scientifiction* a fost conceput de Hugo Gernsback cu trei ani înainte ca același „naș" luxemburghezo-american al genului să fi lansat termenul de *science fiction*, care s-a impus fără probleme, eliminând cu ușurință soluția inițială. Cum o eventuală revenire la denumirea mai veche s-ar putea face doar măturându-i din cale „concurența" apărută

o exegeză aproape fără rival

pe traseul mai multor decenii, criticul cerne meticulos denumirile respective („literatura științifico-fantastică", „ficțiunea speculativă", „cora" sau „conjectura rațională" etc.), unele dintre ele considerate pur și simplu „calcuri lingvistice «contra naturii»". Avantajele termenului pentru care pledează se descriu sub varii aspecte (semantic, morfologic, sintactic, lexical) și nu rămâne în afara discuției nici complicația fonetică. Aceasta din urmă

> „...suportă [...] oarecari subiective obiecții, de ordin, să zicem, estetic. Cu atâția *-i* și *-ț*, cuvântul sună, ce-i drept, cam pițigăiat (nu mai mult însă decât rudele-i cepelege precum «științificitate» ori «științificește», acceptate în cele mai «științifice» și simandicoase ocazii). Dar – așa lipsit de eufonie și eutrofie cum este, nou-născutul e, cel puțin, operant și funcțional, așa cum celelalte denumiri, consacrate ori ba, ale «genului», am văzut că nu erau. Și apoi, în definitiv, un cuvânt precum e «haplologie» – termen cu care lingviștii denumesc, în cea mai deplină seriozitate, tocmai fenomenul eliptic semnalat mai sus – nu beneficiază oare și el de o sonoritate, va recunoaște oricine, ireproșabil burlescă? Sau sinonimul lui – ilara «hapaxepie»?"

Finalul articolului revarsă în pagină o sprintenă avalanșă de cuvinte „latinești", evident moderne, dar bine aduse din condei în spiritul latinei medievale, spre a da forță și autoritate „academică" previzibilei concluzii:

> „Ceea ce decurge, logic și legic, din cele spuse, aproape că nici nu mai are nevoie să fie spus: există o singură științificțiune și pe aceasta o scriu științifictorii. *Scientifictionem ea facie novimus, qua scientifictores – scriptores, libropictores, filmauctores, cinemactores, operatores decoratoresque – voluerunt!* Nu facem decât să luăm în posesie ce este al nostru!"

Sentimentul jocului, al amuzamentului intelectual superior, este prezent adesea în eseistica lui Cornel Robu, ca spre a ține la distanță scorțoșenia didactică la care te aștepți de la un universitar preocupat numai de aspectul savant,

sobru, pedant și îndeobște conformist al profesiei sale. Modul acesta dezinvolt de a face teorie literară, adesea ironic, câteodată glumeț, nu însă și „în glumă", e posibil să nu placă tuturor și, de altfel, a și fost reproșat pe parcursul unei polemici purtate de autor, prin anii '90 din secolul trecut, cu Voicu Bugariu. Adevărul este că în articolele și în cărțile lui Robu există întotdeauna un conținut cât se poate de serios, a cărui discutare – fie și pe tonuri mai prietenoase decât prin sentințe date cu un aer de superioritate distantă – duce în cele din urmă la o luminare din unghiuri noi a subiectelor. Teoreticianul clujean este un erudit ce poate să se sprijine oricând pe Titu Maiorescu și pe Michel Butor, pe Kingsley Amis și pe Pascal, pe Nicolai Hartmann și pe Aristotel – iar înșirarea aceasta reprezintă doar o modestă mostră din ampla panoplie a referințelor sale critice; o și face, de altfel, la timpul și locurile potrivite, dând adâncime demonstrației pe care ne-o prezintă de regulă degajat, neîngrădit de prudențe metodologice și de stereotipuri. Intervențiile sale vizează corectarea unor judecăți aproximative, impresioniste, eronate, cum ar fi „automatismul asocierii care se face în mod curent între literatura SF și literatura polițistă", sau dârza prejudecată a criticii literare din *establishment* care vede în SF, împreună cu Nicolae Manolescu, exclusiv o „operă de exotism interplanetar, la fel de copilăresc pe plan psihologic ca majoritatea jurnalelor de călătorie în Africa sau în America de Sud"; ori chiar, pe un teren mai familiar genului nostru, pretenția altor autorități cu putere de decizie de a valida sau respinge o scriere SF pe principiul apartenenței sale la *realitate*, inclusiv la o realitate tehnico-științifică admisă oficial. Un articol cu titlu nu atât provocator, cât formulat în perspectiva uneinecesare „limpeziri a apelor", precum *Ce așteptăm, în definitiv, de la science-fiction?*, își propunea să răspundă în 1984 la tot acest evantai de chestiuni aflate în divergență una cu celelalte, dar într-o surprinzătoare convergență de acțiune când era vorba să minimalizeze statura și obiectivele literar-estetice ale anticipației, fie negându-le integral, fie inventând pentru ele conținuturi false, spre a le putea împinge mai ușor în derizoriu. Compromiterea „iluziei realiste" care, scoasă

din contextul ficțional, devine „nivelare abuzivă a imaginarului la real", se face printr-o apăsată subliniere a caracterului său bizar:

> „La fel de bizară cum ar părea apariția printre noi, în carne și oase, a lui Don Quijote sau a lui Hamlet, a lui Rastignac sau a lui Raskolnikov, a lui Sherlock Holmes sau a lui Hercule Poirot, a Exploratorului Timpului sau a lui Harey și a lui Kelvin, a cutărui android sau robot, mutant sau extraterestru, centaur ori satir, ori «omuleț verde» de pe Marte. La fel de bizară – trebuie s-o spunem – cum ar părea directiva obtuză impusă imaginației științifico-fantastice de a se supune la o «expertiză tehnică» în fața comisiei oficiale de brevete și invenții, de a se supune la o «probă a adevărului» științific și tehnic la fel de strictă ca în știința propriu-zisă, de a-și trunchia și mutila plăsmuirile, ideile, ipotezele, anticipațiile în patul procustian al validabilității tehnice și al aplicabilității practice imediate. Exigență legitimă și necesară pentru adevărurile științei, precise și univoce, irelevantă însă și abuzivă pentru adevărurile artei, ambigue și plurivoce."

Deși învinuit la un moment dat de o eseistică produsă la modul artistic, în volute largi și în exces, cu „preferința pentru digresiuni, de regulă inserate într-un stil ludic" (Bugariu), Cornel Robu n-a sufocat publicistica genului prin intervențiile lui, concentrându-și eforturile pe probleme importante. Iar „stilul ludic" și fraza amplă, bogată ca lexic și expresii memorabile, antrenând argumente în serie și mizând constant pe puterea cuvintelor de a evolua spectaculos, de a scăpăra în sclipiri ironice, ori, dimpotrivă, de a tăia subțire prin aceeași ironie neiertătoare – toate acestea nu sunt vicii prin definiție, ci instrumente capabile să servească onorabil comentariul exegetic. Dincolo de maniera care-i convine și pe care a demonstrat în timp că o stăpânește cu virtuozitate, Robu este, în multe dintre articolele lui, un critic de opinie, analist versat și capabil să-și emită judecățile cu un lăudabil curaj, neintimidat de eventualele reacții resentimentare pe care le-ar putea produce printr-o poziție incomodă. El a susținut și înainte de 1990 că „literatura SF nu este, nici istoric, nici categorial, o literatură «de romane», ci una funciarmente

predispusă înspre «proza scurtă», povestire și nuvelă", opinie agreată de fandom câtă vreme producția noastră editorială vădea o secetă de romane. Dar criticul rămâne ferm la aceeași concluzie și după data pomenită (așa cum o dovedește articolul din 2006, *Cele șapte vaci slabe*), când editurile nou apărute par să fi început o întrecere în publicarea de cicluri românești ample, de serie, în principal traduse din SF-ul american, modă sau realitate obiectivă ce caută să-și facă loc și la noi în ultimul timp. O altă opinie discutabilă și discutată este cuprinsă în articolul intitulat *Trecutul unei iluzii: „Noul Val" al anilor '80*, unde criticul taxează sever dezamăgitoarea diferență dintre contribuția efectivă a unei generații de autori lansate „cu superbie" (caracterizarea lui Robu) în scena SF-ului românesc de la sfârșitul secolului XX și speranțele supradimensionate ce s-au pus în promisiunile lui: „Val care, vai!, ca valul trece, între timp a și trecut și s-a «spart» de nu s-a mai ales nici spuma de el." Dar reacțiile cele mai vehemente stârnite la nivelul fandomului românesc par să fi fost cauzate de articolul *Pilaf de carne fără carne* (în *Helion* nr. 1 din 2006), unde criticul își exprimă profunda dezilu-zie față de virajul SF-ului scris azi, la noi și pretutindeni în lume, spre supranatural și vrăjitorie, spre violență și sex, spre „coprolalie și pornografie". Riscând să fie judecat el însuși ca autor al unei „pledoarii puriste", Cornel Robu deplânge sincer confuzia tot mai manifestă dintre „SF-ul adevărat", cel capabil să trezească vibrația sublimului estetic, și diverse alte genuri și subgenuri (fantasy, horror, *new weird* etc.) lipsite de preocuparea pentru știință, ba chiar opunându-i-se acesteia din principiu, dar uzurpând fie tacit, fie prin declarații inconștiente, denumirea de SF.

Cornel Robu și-a legat numele de conceptul sublimului, din care face un instrument teoretic de interpretare a genului. Ideea a fost considerată pe bună dreptate, pentru exegeza românească, un „punct de vedere cu adevărat creator" (Sorin Antohi), însă, prin proiecția sa la distanță, acest produs forjat de esteticianul clujean a putut participa și la niște importante dezbateri în spațiul anglo-americano-canadian. Primele intuiții legate de resursele latente ale termenului conectat la SF apar în 1984, în deja pomenitul

articol *Ce așteptăm, în definitiv, de la science-fiction?*. Niște interviuri din 1987 (*Să încercăm „cheia" sublimului în science-fiction*, discuție cu György Györfi-Deák, și *Sublimul – un concept estetic operant în science-fiction*, dialog cu Lucian-Vasile Szabo) ne previn deja că autorul lucra intens la dezvoltarea subiectului său. Anul 1988 vede publicarea studiului *O „cheie" pentru science fiction: sublimul* atât în varianta sa românească (în numărul 5 din prima serie a publicației *Helion*), cât și în varianta engleză, inclusă în revista britanică *Foundation*, sub titlul *A Key to Science Fiction: the Sublime*. Lucrarea lui Robu a stârnit suficient interes între universitarii occidentali interesați de SF, încât revista să poată înregistra ecourile, adesea substanțiale, semnate de Edward James, George Slusser, Gregory Benford, David Ketterer, Ian Watson, George Hay, Iuha K. Tapio din Finlanda, Darren Jorgensen din Australia și alții. De asemenea, a fost preluată pentru publicul francofon în revista canadiană *Solaris. Science-fiction et fantastique*, în varianta *Une clé pour la science-fiction: Le sublime*, 1990, având și o continuare, de fapt o rediscutare de temă, în *SFRA Review* din Statele Unite: *"The Sense of Wonder" is "A Sense Sublime"*, 1994, material semnat tot de teoreticianul român.

Pe acest fond de interes manifestat în lumea experților occidentali apare în țară contribuția majoră a lui Cornel Robu, un tratat de peste 600 de pagini, intitulat și el *O cheie pentru science-fiction* (2004). Cartea dezvoltă metodic și temeinic, cu o documentare vastă, acoperitoare de largi spații geografice și intervaluri de timp, paradigma sublimului în science-fiction. Ea caută sublimul sub varii aspecte generatoare de extaz estetic, de la situațiile oferite de infinitul spațial în varianta sa macrocosmică și în cea microcosmică, până la gradienții temporali și la infinitul complexional pe seama căruia se compun, de asemenea, un mare număr de texte SF racordate din punct de vedere estetic la sublim. Următorul volum, *Paradoxurile timpului în science-fiction* (2006) reia capitolul cu același titlu din *O cheie...*, dezvoltându-l în analize ample și aproape exhaustive. Indisolubil legate prin subiect, conținut și modalități critico-estetice de tratare a materiei analizate,

aceste două volume de exegeză a genului SF reprezintă centrul de forță și de echilibru al operei teoretice datorate universitarului clujean.

Un alt volum, *Scriitori români de science-fiction* (2008) ni-l prezintă pe autor într-o mai aplicată formulă de critic literar. Este un chip pe care Robu ni l-ar fi putut arăta cu câteva decenii mai devreme, dacă prima sa încercare de a-și edita eseurile și articolele critice n-ar fi întâmpinat refuzul unei edituri bucureștene de a-i tipări, în 1982-'83, o culegere ce s-ar fi numit *Sub semnul acoladei*. Titlul acesta rămâne, prin urmare, titlul unei „cărți-fantomă", al unei cărți-eșec (nu atât pentru autor, cât pentru anticipația noastră, privată printr-o decizie discutabilă de a-și fi putut consolida la modul exegetic poziția îndată după publicarea excelentei teze de doctorat a lui Florin Manolescu, *Literatura SF*. Între timp, Cornel Robu și-a exersat condeiul critic în portretele de autor cu care însoțește textele selectate pentru cele două importante antologii ce i se datorează (*Timpul este umbra noastră* și *Twelve of the Best Romanian SF Stories*), dar și în formula mai academică a dicționarelor de scriitori pomenite în deschiderea prezentului articol. Atent și fin analist, insensibil la prejudecățile ce pretind până astăzi că literatura SF ar fi producție de ghetou și antiliteratură, autorul pune în valoare îndeosebi scriitori cu o abordare clasică a genului și cu o operă relativ împlinită. Un ultim volum, la fel de masiv ca și cele de dinaintea lui, *Teoria pierde omenia / Theory Kills Sympathy* (2009) este o amplă retrospectivă a operei proprii, prin piesele principale ce jalonează o evoluție de teoretician al anticipației literare, prin câteva interviuri și, de asemenea, prin recenzii și cronici formulate de alții asupra lucrărilor autorului. Cu un

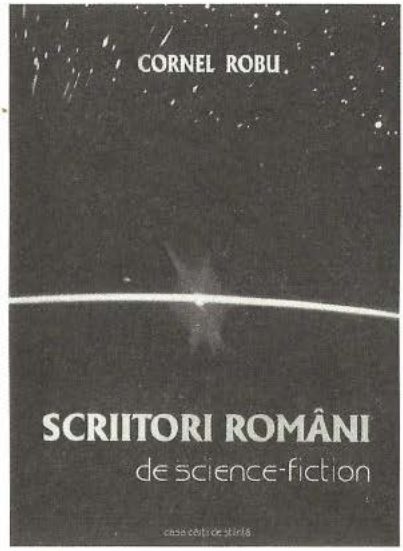

fair-play mai rar întâlnit în lumea literară, el nu se sfiește să includă și opinii ale partenerilor săi de polemică pe subiectele controversate pe care, în decursul timpului, le-a abordat.

Mai important însă decât polemicile lui Robu din interiorul „breslei SF", cu Voicu Bugariu, cu Michael Haulică, Sebastian A. Corn și alți „optzeciști" din generația subapreciată critic și public, este conflictul său cu canonul criticprofesionist. Altfel zis, cu prejudecățile și obtuzitățile născute pe terenul interpretărilor literare ale *establishment*-ului românesc actual. Găsim, în cărțile lui, luări de poziție față de

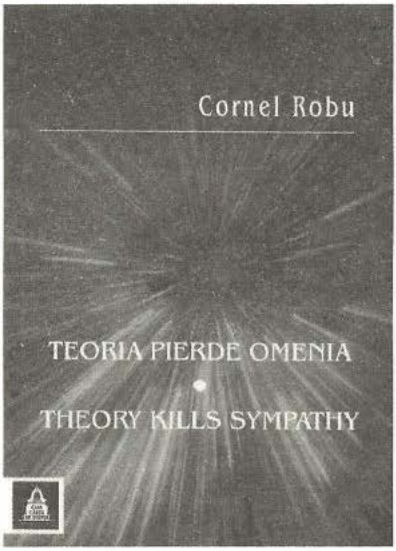

judecățile formulate de critici și istorici literari de prestigiu, surprinși, în raport cu genul nostru, în culpa de ignoranță, sau cu bizara ambiție de a se exprima prin clișee circulate comod și „pe lângă" esența subiectului. Problema a fost sesizată și de observatori situați la distanță de focarul de ebuliție al literelor românești, dar nu în afara acestei literaturi. Astfel, Mariano Martín Rodríguez, în *Cine dictează canonul? Spirit conservator și inovație în istoriografia literară românească din secolul al XXI-lea. Cazul literaturii științifico-fantastice* – studiu prezentat inițial într-un circuit de conferințe la București, Cluj-Napoca și Timișoara, în primăvara anului 2012 – deplângea faptul că „independența absolută față de cenaclurile literare și faptul că lucrările lui cele mai importante au apărut la o mică editură de provincie, mai precis la Cluj, au dus la ignorarea operei lui Cornel Robu de către *establishment*-ul critic românesc". Argumentația criticului spaniol este impecabilă, cu referiri la scrieri teoretice anglo-americane mai puțin accesibile cititorului din România.

„În afara unei cărți intitulate *Paradoxurile timpului în science-fiction* (2006), care echivalează cu o contribuție remarcabilă la exegeza pe marginea subiectului abordat, lui [Robu, n.n.] îi aparține unul din marile studii teoretice despre estetica genului științifico-fantastic, pe care el o apără cu convingere ca fiind profund legată de sentimentul sublimului. Este vorba de un tratat [...] intitulat *O cheie pentru science-fiction* (2004). Dimensiunile monumentale, precum și limba în care a fost redactată lucrarea au împiedicat deocamdată difuzarea ei în marile limbi de circulație internațională, începând cu engleza, *lingua franca* a genului SF, dar, cu toate acestea, Robu a publicat în sinteză ideile pe care le argumentează în carte, sub formă de articole destinate revistelor academice specializate anglo-saxone. Datorită acestora, a putut participa, în calitate de figură marcantă, la dezbaterile pe tema specificității artistice a genului științifico-fantastic. Pentru a estima influența pe care o exercită, va fi de ajuns să indicăm că, în cartea recunoscută drept un reper teoretic absolut al ultimilor ani, este vorba mai precis de *The Seven Beauties of Science Fiction*, de Istvan Csicsery-Ronay, Jr., autorul dedică cel de-al cincilea capitol, sau «frumusețe», subiectului «*The Science-Fictional Sublime*» (2008: 146-181), unde îl citează pe Robu în nota 20, în acești termeni ce nu lasă loc interpretărilor: «Cornel Robu, whose seminal essay 'A Key to Science Fiction. The Sublime' (*Foundation* 42 [summer 1990]: 21-37) inspired much of this discussion» (285). Altfel spus, ideea esteticii sublimului aplicată genului științifico-fantastic îi datorează lui Robu o bună parte din substanță. Ne întrebăm, desigur, câți teoreticieni români ai literaturii se pot mândri cu

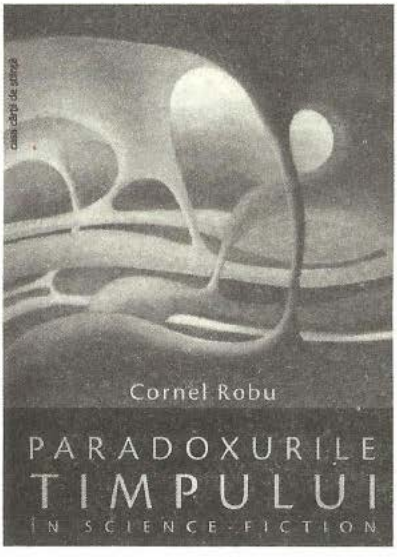

faptul că au influențat, câtuși de puțin, cursul pe care l-au urmat dezbaterile critice internaționale, ne referim aici la intelectualii care trăiesc în România, și nu în străinătate. Nici măcar Călinescu nu a contat prea mult în comunitatea internațională a criticilor din vremea lui. În mediul bine delimitat al genului science-fiction, dominat aproape exclusiv de cercetătorii anglo-saxoni, criticii respectați care provin din alte tradiții culturale sunt rarisimi, ceea ce nu face decât să valorifice și mai mult meritele lui Robu."

Ignorarea contribuției teoretice excepționale a lui Cornel Robu se reflectă în mod păgubos, crede Mariano Martín, și asupra momentului critic general din România:

„Așa stând lucrurile, disprețul oficial pe care îl manifestă principalele instituții literare românești față de genul științifico-fantastic, așa cum se desprinde din istoriile literare cele mai cunoscute, nu este doar de neînțeles, ci și neavantajos. Cum se poate reînnoi istoriografia literară românească, ba chiar canonul, fără a lua în seamă contribuțiile acestui gen, care și-a demonstrat cu vârf și îndesat viabilitatea și potențialul universalist atât prin producția narativă, care a avut parte de numeroase traduceri în alte limbi, cât și prin cea critică? Marginalizarea lui, în cadrul canonului românesc, nu este doar inoportună, într-o epocă precum aceasta, încă postmodernă, ci și inadmisibilă sub aspect istoric și științific, dată fiind valoarea lui ușor de demonstrat. Cu toate acestea, nimic nu ne împiedică să sperăm că, în acest spațiu lingvistic și cultural, se va produce la un moment dat ruptura definitivă de tradiționalismul istoriografic naționalist încă dominant în *establishment*-ul intelectual. Sperăm să se înțeleagă că și literatura din acest spațiu a știut să proiecteze viitorul în mod strălucit și să facă loc, concomitent, unei exegeze aproape fără rival în afara și în interiorul țării, în ciuda discriminării la care pare încă să fie supusă. Sau poate e mai potrivit să spunem tocmai *datorită* acestei discriminări, deoarece caracterul ei paralel față de istoriografia literară oficială i-a permis să se elibereze de inerția apăsătoare pe care o impun încă în România cei care dictează canonul literar."

În concluzie, putem vorbi despre Cornel Robu ca despre un studios cu merite esențiale în adâncirea studiului teoretic al SF-ului. De la o fază modestă a unor asemenea preocupări, caracteristică mijlocului veacului trecut, când înțelegerea genului miza pe semne mai degrabă ghicite și exterioare substanței sale autentice, precum relațiile dintre anticipație și alte zone din „frontiera" cu literatura tradițională, s-a trecut, prin această contribuție majoră, la palparea problemelor specifice cu instrumente din panoplia esteticii generale, mai adecvate unui studiu de profunzime și, totodată, cu perspective maibune de validare a genului ca literatură. Robu a stabilit în SF-ul românesc un model de cercetare și o strategie menită să ducă în final la construcția unei opere teoretice importante, incitante, capabile să înscrie cercetarea românească în materie pe un traseu internațional. Chiar dacă îi amendează ca exclusivistă predilecția pentru ceea ce s-a numit *hard-SF*, critica tânără de astăzi nu ezită să laude coerența modului său de lucru ce implică – așa cum scrie Cătălin Badea-Gheracostea – „lectura totală, nu parțială, a fiecărui text în parte și a tuturor textelor relevante", „parcurgerea tuturor surselor, ordonarea lor și simplificarea buclelor de feed-back", văzând în prelungirea acestor abilități aplicate constant și tenace o victorie a „judecății critice credincioase în primul rând sieși". Credincioasă, mai trebuie adăugat, și domeniului pe care interesul de o viață al teoreticianului clujean îl redesenează în detalii până nu demult ascunse de o enormă aglomerare de fapte rămase la cheremul tuturor aproximărilor amatoricești, în lipsa unui fir călăuzitor.

...este acel **spațiu al gândirii unde toate conceptele, toate ideile, toate explicațiile se întâlnesc și devin sincrone în a exprima un adevăr unic**, fundamental.

Matematicianul-poet *Dan Barbilian*, cunoscut sub numele literar de *Ion Barbu*, spunea că *„oricât ar părea de contradictorii acești doi termeni la prima vedere, există undeva, în domeniul înalt al geometriei, un loc luminos unde se întâlnește cu poezia"*, precum și că *„poezia este o prelungire a geometriei, așa că, rămânând poet, n-am părăsit niciodată domeniul divin al geometriei"*.

Ciudat **sincretism**, am putea spune. La prima vedere, calculul și metafora nu par a avea nimic sau, eventual, doar prea puține, în comun. Și, totuși, nu este așa...

Potrivit definiției oferite în lucrarea *Dictionary of Literary Terms and Literary Theory*[1], **realismul magic** este acel curent artistic *„caracterizat prin juxtapunerea sau/și amestecarea (...) elementelor constructive perfect realiste cu cele fantastice"*. Iar *Encyclopaedia of World Literature in the Twentieth Century*[2], referindu-se la același concept, precizează că acesta *„este solid așezat în realitatea cotidiană și, în același timp, exprimă mirarea sau uimirea oamenilor în fața minunilor acestei lumi, transmițând publicului o viziune asupra elementelor fantastice care sunt conținute în structura realității."*

Perfect adevărat. Fie că este vorba

– despre **o întâmplare neobișnuită** la care omul este expus în mod neașteptat (o alterare a realității, cum ar fi apariția unui fenomen care depășește legile cunoscute ale fizicii, un miracol, o coincidență neașteptată etc.);

– sau despre **o percepție extinsă a realității banale**, în care evenimente comune capătă sensuri cu totul noi (o stare interioară, în care percepția subiectivă reconstruiește realitatea: o stare de bucurie interioară nemotivată de nimic – *ești bucuros fără motiv? înseamnă că ai avut un oaspete ceresc* – eternizarea mentală a unei banale secunde de fericire; găsirea unor înțelesuri noi pentru evenimente vechi etc.);

realismul magic, privit mai degrabă ca **un sistem de gândire** decât ca un curent artistic, ne pune la dispoziție **o modalitate de**

a privi lumea înconjurătoare, sau, în termeni ceva mai tehnici, ne **oferă un instrument mental de a explora realitatea**, de a descoperi dimensiunea transcendentă în tot ceea ce ne înconjoară, chiar și în cele mai banale aspecte ale lumii înconjurătoare.

În mod evident însă, pentru teoria și istoria artei, **realismul magic** reprezintă **o categorie estetică de sine stătătoare** care, în ciuda unor confuzii care se mai fac uneori, nu se suprapune cu niciunul din genurile sale proxime, nici cu fantasticul, nici cu science-fictionul, nici cu horrorul și nici chiar cu suprarealismul.

Particularitatea care îl definește, individualizează și îl diferențiază de toate acestea este dată de faptul că acesta, **realismul magic,** după cum putem deduce din însăși denumirea sa, **îmbină realul cu fantasticul într-o manieră în care evenimentul neobișnuit devine o parte firească a realității cotidiene**.

În timp ce ***fantasticul*** presupune existența unei alte lumi reale, acceptată ca o convenție (*„A fost odată ca niciodată, peste nouă țări și nouămări..."*), în care se desfășoară evenimentele, în ***science-fiction*** elementul neobișnuit trebuie să aibă o explicație de tip științific sau tehnologic, în ***horror*** supranaturalul presupune o amenințare sau un pericol, și în ***suprarealism*** vorbim în mod direct de un spațiu exclusiv al oniricului sau al unei lumi deformate de perspectiva subconștientului, în cazul **realismului magic** avem doar **realitatea prozaică (lumea fenomenologică obișnuită) în care își face apariția o manifestare a unei realități transcendente** care scapă percepției noastre imediate, fenomen care poate fi sau neutru sau prietenos și a cărui funcție este aceea de **a evidenția complexitatea universului în care se desfășoară existența umană**.

Redus la esențe, ***realismul*** magic este portretizarea acelui ***semn* (incidență) *al sacrului care se camuflează în profan***, după cum a teoretizat și *Mircea Eliade*, singurul autor român a cărui operă de ficțiune poartă, în cea mai mare parte, amprenta inconfundabilă a acestui gen.

Mai mult, mergând mai departe cu analiza, putem observa că, în contextul evoluției contemporane a **științei de frontieră**, în care descoperirile aproape cotidiene ne aduc surprize dintre cele mai neașteptate, **realismul magic** ne oferă **o perspectivă** (aproape)

necesară asupra lumii. Argumentele sunt evidente. Fie că ne place sau nu, de la descoperirea undelor radio încoace nu mai putem contesta faptul că **realitatea este mult mai vastă decât ceea ce putem percepe în mod direct prin intermediul simțurilor noastre**.

În plus, știința riguroasă și observațiile încă empirice ne oferă din ce în ce mai multe dovezi incontestabile:

– că Universul înconjurător este mult mai vast decât ni l-am putea închipui (***cosmologia***: *materia și energia neagră*),

– că structura lumii este altfel decât ne-am fi imaginat că este (***fizica cuantică***),

– că toate entitățile universului perceptibil sau (doar temporar, probabil) imperceptibil sunt interconectate între ele (***the butterfly effect, sincronicitatea***) și

– că Universul în sine este o structură vie, inteligentă care răspunde și dialoghează cu noi prin reacțiile care le dă la acțiunile noastre (***efectul de bumerang***).

Există astfel ***o zonă a gândirii în care fizica tinde să se apropie și să se intersecteze cu metafizica,*** în încercarea de a contura un înțeles unitar asupra lumii în care trăim.

Și, în fața tuturor acestor **mistere**, unele al căror înțeles începe să fie cunoscut, altele care deocamdată se încăpățânează să rămână de nepătruns, curentul postmodern al **realismului magic**, a cărui preocupare fundamentală este *„natura și limitele realității, tot ceea ce poate fi cunoscut"*, *„ne invită să aruncăm o privire dincolo de limitele realității imediate"* pentru a ne ajuta să deslușim mecanismele subtile de funcționare a Universului, pentru a ne prezenta *„chipul interior al lumii exterioare"*[3], pentru *„a ne îmbogăți percepția asupra realului"*[4].

Astfel, ca o parafrază la celebra și foarte adevărata sintagmă a nu mai puțin celebrului *Sir Arthur C. Clarke* care ne spunea că *„orice tehnologie suficient de avansată nu poate fi deosebită de magie"*, **realismul magic** vine să ne ofere o viziune expandată, **o perspectivă holistică, integratoare a universului multidimensional în care se desfășoară existența noastră cotidiană**.

Enjoy it !

[1] John Anthony Cuddon, *The Penguin Dictionary of Literary Terms and Literary Theory*, Penguin, 1999.

[2] Leonard S. Klein, Walter D. Glanze, *Encyclopedia of World Literature in the 20th Century*, Ungar, 1993.

[3] Wendy B. Faris, Lois Zamora, *Magical Realism: Theory, History, Community*, Duke University Press, 2003.

[4] Bruce Murphy, *Benet's Reader's Encyclopaedia*, Harper Collins Publishers, 1996.

ciprian mitoceanu
penitența terminatorului

Călătoria în
timp este
posibilă.
Se pot îndrepta,
astfel, greșelile
din trecut?
Și cu ce costuri,
oare?

CE ESTE DE PREFERAT? CE ANUME CREZI CĂ POȚI SUPORTA mai bine? Una din două. Să explodezi de furie, ca și cum ai fi unul dintre acei ciudați pești abisali care fac poc! atunci când sunt scoși la suprafață, sau să fii strivit de sentimentul de vină?

Una din două, nimic mai mult...

Vină... Furie...

Furie... Vină...

Le-am încercat pe amândouă. Sunt copleșitoare. Copleșitoare. Dar vina a triumfat, cel puțin în cazul meu. Din păcate, mult prea târziu. Nu pentru mine, nu... Eu sunt viu, încă respir, încă mai am viață în față. Târziu pentru mulți, mulți alții. Nu pentru multe, ci mulți, mulți alții. Pentru că fiecare dintre femeile alea avea o familie, mamă, tată, frați și surori, unchi și mătuși. Avea un soț, un prieten sau măcar un amic căruia îi deschidea porțile cetății, fie și o dată pe lună ori chiar mai rar. Chiar dacă-și împărțeau singurătatea, viața anostă, cu o pisică, tot au fost mai multe persoane care au avut de suferit de pe urma acțiunilor mele. Mulți, e mai potrivit decât multe. Victime colaterale. La fel ca în război. Doar că, la fel ca în război, de cele mai multe ori, victimele colaterale nu prea contează. Asemenea victimelor directe, de altfel, doar răbojuri, nenorocite de răbojuri cu care să se scarpine la fund potentații zilei, cocoțați colo sus pe baza... Las-o baltă, amice, las-o baltă, îmi spun. Politica, politicienii, războiul din Africa și inundațiile din China, urșii polari și pinguinii din Antarctica nu au nimic de-a face cu asta. Chiar nimic. Doar eu și vina mea... Vina...

Știi, mereu am considerat vina drept un sentiment de toată jena. Ceva perfid, menit să submineze încrederea în sine, să te facă să lași garda jos sau — cea mai rea posibilitate din câte ai la dispoziție — să te aducă în pragul ăla al disperării încât să suni la poliție, să le spui cine

ești și apoi să te așezi pe scaun să-i aștepți să te ridice, jonglând cu ispita de a-ți tăia venele sau cu cea de a te spânzura de candelabru. Asta dacă ai unul care să te susțină, altfel poți încerca un alt sentiment de toată jena.

NU...

Nu sunt de acord cu tâmpenia, emanată de nu știu care deștept, care susține că, în secret, orice criminal în serie își dorește să fie prins. Aiurea! Una e teoria, alta e practica. Ai ucis vreodată pe cineva, stimabile geniu axat pe teorie? Bănuiesc că nu. Te-a oprit sentimentul de vină sau ce mă-sa te-a oprit?

Nimeni nu-și dorește să fie prins, fii sigur de asta. Doar că toți își doresc să se laude cu... Să se laude cu ceea ce au făcut. Număr de victime, cu cât mai mare, cu atât mai bine. Îl mai ții minte pe Cikatilo? S-ar putea să nu, au trecut anii și chiar și notorietatea criminalului rus s-a acoperit de colbul uitării, adevărata patină a timpului. Să-i spui ăluia care se lăuda că a ucis cinci oameni că ești închis pentru cincizeci de crime? Asta i-a trecut prin cap. Nu remușcare, nu sentimentul falsei împliniri. Ci aroganța.

Prea puține fapte reușesc să fenteze timpul, dar, ia aminte, gloria de cinci minute e... cum să spun fără să folosesc un clișeu?! La naiba, n-am altă opțiune, dar exact asta înseamnă. Asta e senzația. De neprețuit. Cikatilo a știut asta, a încercat senzația. Și i-a plăcut, poate mai mult decât i-a plăcut să se scalde în sângele victimelor sale, să le măcelărească, să...

Nu dorința de a fi prins, ci cea de a te lăuda, asta este șmecheria, domnule detectiv sau psiholog, ce-i mai fi fost și tu. Ăsta e tot șpilul. Plăcerea de a te lăuda e tot ce-ți rămâne după ce ești prins. Dar, credeți-mă. E atât de înălțătoare...

Știu cât de îmbătătoare poate fi, deși, paradoxal, nu am încercat-o niciodată. Cel puțin nu la adevărata ei valoare, așa cum a încercat-o... Henry Lee Lucas?!... Vagabondul de-a declarat că a ucis câteva sute de oameni, deși astăzi e evident că nu a făcut-o el. Dar ăia de l-au anchetat au înghițit gălușca, ori poate că ardeau de nerăbdare să închidă niște

dosare și să-și trăiască, la rândul lor, alea splendinde cinci minute de notorietate în fața camerelor de luat vederi. Cine știe?

Vina... Ei, cu vina este altfel. E... E senzația aia care poate fi trăită la aceeași intensitate cu cea de care pomeneam mai devreme. Doar că... Doar că e la polul opus.

Și nu e vorba de vina de moment. Știți cu toții, nu vă mai ascundeți. Aia care vă încearcă atunci când vă plimbați cu avionul și vă gândiți că stratul de ozon este din ce în ce mai subțire. Sau pe care ați încercat-o măcar o dată în timp ce vă îmbuibați cu mai mult decât puteți duce, cât să borâți timp de trei zile, și cineva v-a atras atenția că în Africa se moare de foame tocmai din cauza lăcomiei de care dați dovadă.

Aia nu e vină. E ipocrizie. Picătura care n-o să umple niciodată paharul, ci doar o să-i tulbure conținutul preț de câteva clipe.

Dar vina mea este altfel... E strivitoare. Copleșește, inundă totul. Clipă de clipă. Mereu. Crește, asemenea apelor mânate de urgia fluxului. Doar flux. Fără reflux. Asemenea unui lichid roșu, de culoarea vinului care se prelinge dintr-o carafă. Se prelinge peste buza carafei... Ba nu! Nu se prelinge. Curge, curge bolborosind mutește, doar curge și face spume, un șuvoi din ce în ce mai viguros. Și umple totul. Se prelinge afară din cameră și continuă să urce. Umple totul. Până să-ți dai seama, are o dimensiune de-a dreptul universală. Strivitoare până la absurd. Cumplită. Vina...

Nu e decât vină. Vina mea. Părerea mea de rău...

Mi se spunea Terminatorul. Și eram mândru de asta. N-o ascund. Nici nu am ascuns-o vreodată. Cât de mândru eram... Mândrie, vanitate, orgoliu. Păcate, păcate. Doar păcate, lipsite de importanță.

Adevăratul meu păcat era crima. Acum, vina este penitența mea.

Mândrie... Aroganță... N-au fost suficiente să mă facă să mă predau sau să las acele urme pe care cică le lasă un criminal în serie doar pentru că vrea să fie prins. Nu mi-am dorit niciodată să fiu prins. Treaba asta e pentru proști, pentru cei lipsiți de furie. Eu aveam destulă furie cât să ucid întreaga lume. Într-un fel, am și făcut-o. De fiecare dată când am ucis pe cineva, o întreagă lume a încetat să existe. V-ați gândit

vreodată la asta când v-ați propus să-l ucideți pe vecinul care vă regulează femeia cât sunteți plecați de acasă?

Furia, ea deținea controlul. Tot strivitoare, tot roșie. Doar că venea din interior. Vina vine din exterior. Și zdrobește totul.

Terminatorul... Mamă, ce-am mai râs. Uneori, ăștia din presă dau dovadă de o inteligență uluitoare. De fapt, sunt răutăcios. Adevărul e că sunt incredibili de capabili să facă tot felul de asocieri din astea. Și le nimeresc, știu bine. Cel puțin în cazul meu chiar au nimerit-o.

Nu pentru că aș fi venit din viitor. Aiurea. Nici măcar robot nu sunt. Sunt la fel de uman ca tine sau ca oricare altul. Carne, oase, sânge și limfă... Doar dorința de a ucide ne deosebește. Sau poate că nu. Imposibil să nu-ți fi dorit să omori vreodată pe cineva. Nu pentru vreun motiv anume. Pur și simplu dorința de a ucide pe cineva. Pe dobitocul care ți-a suflat ultimul bax de bere la promoție. Pe adolescentul ăla indolent care-și ascultă muzica insipidă fără să-i pese de orele tale de odihnă. Pe soacra ce vine prea des în vizită. Pe cretinul ăla apretat de la televizor care-ți promite marea cu sarea doar să-l mai votezi o dată. Pe toanta aia care vede ceva mai bun în altul decât în tine, deși tu ți-ai da și inima din piept pentru ea. Și chiar o faci, dar ea e prea tâmpită să observe asta. Ar merita să moară, nu? Mai ales când îți spune că nu mai există cale de întoarcere, că vrea să rămâneți amici și că totul e din vina ei. De fapt, nu se simte deloc vinovată. Crede cu tărie că tu ești vinovatul și face asta doar să te îmbrobodească, să-ți paseze responsabilitatea pe care ea nu o simte. Ai gândit vreodată astfel? Posibil că da. Foarte probabil ai trecut prin încercarea asta.

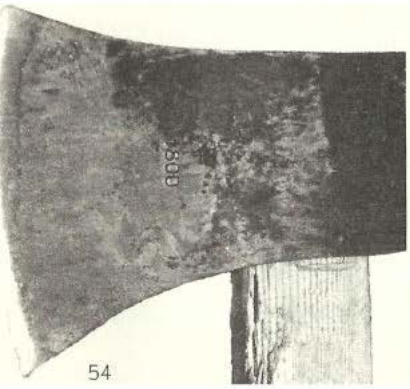

Oricum ți-ai dorit să ucizi pe cineva, măcar o dată – vezi cât de generos pot fi... în aprecieri? – doar că nu ai avut suficientă decizie să treci de la gândul pervers la faptă. Sau, mai degrabă, lipsește doar furia.

Ce te oprește? Convențiile sociale? Bruma de bună-cuviință și educație cu

care te-ai pricopsit în familie și în jalnicul sistem educațional subvenționat de stat? Sau mai degrabă teama de consecințele faptei ca atare? Nu de alta, dar crima e destul de pedepsită. În orice țară din lume. Prea puțini au privilegiul de a ucide fără a fi pedepsiți. Doar că, atunci când nu există pedeapsă, unde mai e plăcerea?

Nu, poate că nimic din toate astea, luate separat, nu te-ar opri să ucizi. Dar dacă le asociezi, adaugi cât mai multe ingrediente, asemenea unui priceput bucătar, poți obține sentimentul de vină. Și vina te poate opri. Vina viitoare. Simțită în avans, înfiorătoarea povară de a-ți ști conștiința împovărată cu un suflet care, altfel, ar fi putut evolua. Sau involua. Depinde pe cine ucizi. Credeți că nu a murit niciun ucigaș în fașă cu capul zdrobit de alt criminal care doar i-a luat-o înainte? Posibil să fi ucis vreun potențial ucigaș. Posibil. Asta e un fel de bulă de aer care-mi mai bolborosește din când în când prin oceanul ăla roșu, plin de veninul remușcărilor. Dar nu ajută.

Nu ajută.

Femeile pe care le-am ucis aveau în față un viitor. Un viitor de care le-am lipsit, le-am privat cu aroganța celui egoist, care crede că lumea a fost creată doar pentru el, că toți ceilalți există doar pentru că lui trebuie să i se acorde toată atenția. Și știți foarte bine că am avut parte de toată atenția.

Fără haină de piele, fără ochelari de soare, fără mitralieră de elicopter, eram Terminatorul. Doar eu și furia mea, bântuind prin noapte, mânat nu de vreun program pus la punct de o mașinărie care va fi creată... cândva. Și nu venit din viitor, ci trăind prezentul cu o intensitate pe care nu ți-a fost dat să o cunoști. Pentru că eu am făcut pasul. Marele pas.

Fără să utilizez cu accent un vocabular minimalist, fără expresii destinate unei îndelungi cariere printre durii din cartier. Pur și simplu am trecut la fapte. Crimă. Crime. Au fost prea multe, simpla lor enumerare mi-ar lua mai mult timp decât îi trebuie unui funcționar să-și povestească întreaga viață anostă. Ce să spună ăla? Că s-a trezit o viață întreagă la ora cinci doar să fie sigur că ajunge la șapte la birou? Că și-a

nenorocit șalele și și-a umplut curul cu hemoroizi întocmind rapoarte ori eliberând chitanțe? Și gata, uite-așa i-a trecut întreaga viață? Concentrată într-o blestemată de propoziție, în mai puține cuvinte decât a spus afurisitul ăla de guvernator în toate filmele în care a jucat rolul robotului venit din viitor?

Eu am multe, mult mai multe de spus. De aceea și vina mea e mai mare...

– Vă simțiți bine, domnule Morgan?

Bărbatul tresări. Abia reuși să-și ascundă mâinile sub pătura albastră, de spital. În dreapta lui, instalația de monitorizare scoase un piuit anemic. Nu era niciun fel de primejdie; ritmul cardiac crescuse puțin peste ceea ce era considerat normal. Doar puțin.

– Mă simt destul de bine, mulțumesc de întrebare, Diane. Cât de bine se poate simți cineva în situația mea.

Femeia zâmbi. Nu era un zâmbet profesional, forțat, ci un zâmbet trist. Chiar obosit.

– Mă scuzați, nu am vrut să vă sperii.

– Nu m-ai speriat, Diane. Chiar nu m-ai speriat. Doar că... Doar că eram adâncit în gândurile mele și nu te-am observat intrând. Atâta tot. Greșeala mea.

– O, nu... încercă să protesteze femeia, dar Morgan o opri cu o mișcare autoritară a brațului drept. Singurul membru care scăpase neatins în urma groaznicului accident care-l băgase în spital.

– Nu, e vina mea. Am zis! Categoric e vina mea.

– Vă învinovățiți prea mult... reîncepu Diane.

– Știi, hai să nu mai vorbim despre asta. Ai intrat în tură?

– De fapt, voi intra în tură peste jumătate de oră. Dar am venit mai devreme.

– Ai venit mai devreme?!

Bărbatul își stăpâni lacrimile cu un efort atât de evident, încât Diane regretă în sinea ei dezvăluirea faptului că se afla în spital mai devreme decât i-o cereau îndatoririle profesionale.

– Să nu-mi spui că ai venit mai devreme doar pentru că te interesează sănătatea unui hodorog ca mine.

– Of, nu...

De data aceasta fu rândul bărbatului să sesizeze disconfortul femeii. Disconfort care trăda doar un singur lucru. Minciuna.

– Îți mulțumesc pentru efortul făcut, Diane. Chiar îți mulțumesc. Știi, nu merit atâta atenție din partea ta.

– Orice pacient care ne trece pragul merită toată atenția noastră.

– Atunci de ce eu mă bucur de mai multă atenție decât alții?

– Pentru că...

Diane se opri, căutându-și cuvintele.

– Pentru că îmi place de dumneavoastră.

Expiră brusc, ca și cum și-ar fi luat o piatră de pe inimă. Una mare de tot.

– Să-ți placă de mine?! De ce să-ți placă? Nu sunt decât un bătrân neajutorat care nici în tinerețe nu a fost prea arătos, ți-o spus eu. Și acum...

– Hai!... N-am spus că-mi place de dumneavoastră în modul fizic. Așa, ca persoană... Sunteți...

Femeia se pierdu în cuvinte și bărbatul îi remarcă roșeața din obraji. Înjură în surdină, cât să nu fie auzit. Uneori o făcea de oaie.

– Îmi amintiți de tatăl pe care nu l-am cunoscut niciodată. Sunteți... Sunteți mai degrabă ca un fel de bunic.

– Ei, așa mai merge...

În dreapta, monitorul începu să piuie. Diane aruncă o privire profesionistă asupra aparaturii de supraveghere. Deocamdată totul era sub control. Nimic care să necesite intervenții suplimentare.

– Văd că prezența mea vă face mai mult rău decât bine.

– O... Cred că te învinuiești pe degeaba. Dar să știi că mă simt mai bine. Iar îngrijirile tale au avut o contribuție foarte importantă, te asigur.

– Sunteți prea generos, domnule Morgan. Aș putea să vă pun o întrebare mai... mai personală? Dacă se poate, desigur...

Bărbatul clipi nervos. Cu coada ochiului văzu cum sinusoidele de pe monitor o iau razna. Nu mai avea stăpânirea de sine din tinerețe.

Din păcate. Dar încă mai putea să-și țină emoțiile sub control. Cel puțin în aparență. Dacă nu ar fi fost afurisita de instalație de monitorizare...

— Desigur... Pentru tine, Diane, orice... știi doar, ești infirmiera mea preferată.

Încerca să câștige timp. Spera ca femeia să nu-și dea seama de asta. Spera atât de mult.

— Știți, există operații care v-ar putea rezolva problema... Nu e nevoie să precizez foarte clar, știți la ce problemă mă refer. Există operații, tratamente care ar putea să vă refacă aproape în totalitate, atât fizic, cât și funcțional.

Bărbatul se foi nervos și obrajii i se înroșiră. Pulsul i se acceleră însă nu suficient cât să pună în funcțiune alarma.

— Am mai discutat despre asta, Diane. Am discutat și cu medicii, și cu managerul spitalului și am discutat-o și cu derbedeii de la asigurări. Știu, mi-au spus de o mie de ori că riscurile sunt minime, că recuperarea ar fi în proporție de peste 90%, desigur, nimeni nu are pretenția ca după dezastrul prin care a trecut corpul meu să fie vorba de o refacere totală. Am ascultat discursuri. Sunt sătul de discursuri. Nu-mi pasă, nu mă încântă. Ceea ce mă liniștește este faptul că decizia finală mi-a aparținut mie. Și eu, unul, prefer să rămân așa.

— Așa mutilat?!

Diane își mușcă buzele. Regula numărul unu a spitalului și a bunei cuviințe. Niciodată să nu-i conștientizezi pe pacienți asupra propriilor handicapuri. Și așa povara psihică este cumplită, nu e cazul să pui gaz pe foc.

— Mutilat?!

Bărbatul râse încetișor. Un râs amar, lipsit de orice urmă de veselie.

— Diane, învață ceva de la mine. Nu e totuna a fi mutilat cu a te simți mutilat. Eu nu mă simt deloc mutilat. Chiar deloc.

— Chiar deloc?!

Încă o gafă. Realiză impolitețea prea târziu.

— Chiar deloc. De fapt, nici nu știi...

Se întrerupse brusc, strâmbându-se. Diane cunoștea semnificația gestului. Îl văzuse de mii de ori, la mai toți pacienții.

– Vă deranjează ceva?!

– Of, nu, la naiba. Cel puțin nu e vorba de ceva care să țină de spital sau de infirmitățile mele. Dar am vorbit destul...

– Aveți o stare de sănătate bună, domnule Morgan. Exceptând problemele medicale actuale, desigur, dar ele pot fi remediate. Încă vă puteți bucura de viață.

– Nu-mi spune...

– Aveți cincizeci de ani...

– Cincizeci și doi!

– Nu e mare diferență. Chiar vreți să renunțați la...

– Da! Chiar vreau să renunț. E vreo problemă?

– Știți, cu anii în urmă refacerea organelor genitale era o procedură complexă, dureroasă și de cele mai multe ori funcționalitatea era compromisă. Dar în momentul de față majoritatea neajunsurilor au fost depășite. Manoperele chirurgicale...

– Destul!... Chiar nu mai vreau să mai aud nimic. Mi-e bine așa cum sunt acum.

– Nu pot să cred, șopti femeia, destul de tare să fie auzită.

Morgan dădu ochii peste cap. Da, sigur, încăpățânat ca un catâr. Dar dacă lui îi convenea, de ce se mai băgau și alții?

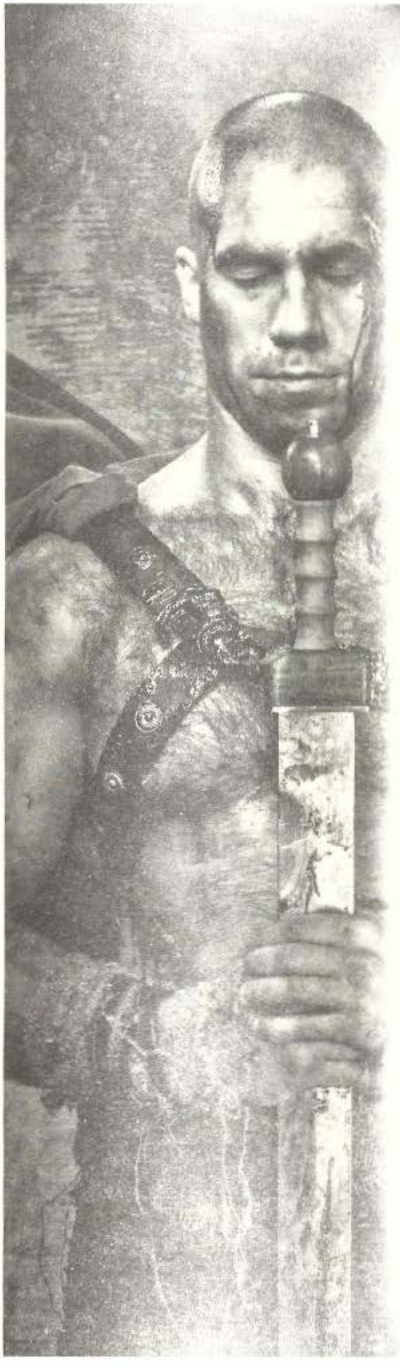

– Să nu-mi spui despre faptul că asigurarea medicală acoperă cu prisosință costurile operației. Deja am aflat. Doar că vreau să fiu lăsat în pace. Pur și simplu vreau să fiu lăsat în pace. Nu înțelege nimeni asta?

– Eu nu pot să înțeleg. De ce vă tarați trupul cu o infirmitate pe care o puteți evita? Dacă am trăi în Evul Mediu sau chiar prin secolul XX aș înțelege. Pe atunci medicina nu avea nicio putere în astfel de cazuri. Era nevoie de mai mult decât priceperea unui medic. Era nevoie de un miracol. Doar că astăzi miracolul poartă alt nume. Progres științific. E nevoie doar de o semnătură. Doar de o nenorocită de semnătură. În dosar scrie că nu sunteți membru în vreo sectă ciudată și în tinerețe ați donat sânge. Așa că nu vă înțeleg.

– E destul că mă înțeleg eu, corect? Poate că mă simt mai bine în corpul meu de acum decât în cel de dinainte.

Fu rândul femeii să dea ochii peste cap. Știa ce e țicneala. Avea de-a face cu țicniți cu acte în regulă aproape zilnic. Doar că niciun nebun (cel puțin dintre cei care treceau prin spitalul lor) nu atinsese acel prag al demenței încât să nu prezinte vreun interes pentru siguranța și integritatea corporală. Însă individul din fața ei era altfel. Nu era nebun, cel puțin asta era opinia ei. Puteai purta discuții rezonabile cu el, fără derapaje într-o realitate cu patină personală, dar în privința reconstituirii corpului său mutilat era de neclintit. De ce se întâmpla asta? De ce se pedepsea astfel?

– Nu puteți să vă simțiți mai bine acum...

– Nu, admise Morgan, mai domolit. Doar că... Știi, poate că voi încerca să-ți explic vreodată. Sau poate că nimeni nu va afla nimic. Ce spui de asta?

– Spun că, uneori, sunteți cam greu de înțeles.

A treia bâtă în baltă. Pentru așa ceva puteai fi premiat cu o concediere instantanee. Din fericire, domnul Morgan era un pacient cât se poate de discret. La fel pe cât era de încăpățânat. Știa că n-o să sufle niciun cuvințel despre bâlbele ei. Dar ăsta nu era un motiv să se culce pe-o ureche; alți pacienți nu erau nici pe departe la fel de binevoitori și se ghidau după „Clientul are întotdeauna dreptate". Își propuse ca, de îndată ce va începe oficial programul, să-și cenzureze gândurile și, mai ales, spusele.

Greu de înțeles?!

Morgan surâse. Sau măcar așa putea fi interpretată grimasa schițată de buzele mutilate. În treacăt, Diane se întrebă dacă a fost un bărbat frumos. Nu-și putea da seama după ruinele rămase. Jumătate de nas lipsea, la fel și pometele drept. Când îl văzuse prima dată în spital avea de-a dreptul găuri în obraji. Găuri, nu gropițe, prin care se vedea ce mai rămăsese dintr-o dantură impecabilă nu cu mult timp înainte. Cine putea fi atât de încăpățânat încât să nu-și dorească măcar repararea propriului chip? Într-o societate în care medicina putea repara aproape orice, să-ți afișezi chipul mutilat determina, fără drept de apel, o reacție de respingere din partea semenilor. Pentru că era anormal să fii... anormal. Cică într-o vreme societatea nu avea prejudecăți față de acei membri ai săi cărora le lipsea unul sau mai multe membre, dar era cât se poate de reticentă împotriva oamenilor cu chipul mutilat. Acum lucrurile erau și mai rele. Mutilat însemna automat exclus. Mentalitățile se schimbă, dar asta nu înseamnă în mod obligatoriu că și evoluează..

— Câteodată...

De fapt, mai totdeauna, dar parcă nu făcea să riște din nou. Avea destule gafe la activ.

Domnul Morgan ridică din umeri, într-un gest de splendidă nepăsare.

— Fiecare cu păsărelele lui.

Diane se uită la ceas. Ce ușurare... Mai avea câteva minute până să intre în tură. Domnul Morgan observase deja asta și îi zâmbea în felul lui enigmatic și trunchiat. Deși fusese refăcut în parte, încă arăta hidos. De ce naiba se încăpățâna să se opună refacerii țesuturilor?

— O să mai vin după program, domnule Morgan...

— Numai bine, Diane, abia aștept...

N-o să spun prea multe despre crimele mele. Nu pentru că mi-ar provoca durere, o sporire exponențială a unei vini și așa colosale. Chiar îmi provoacă durere, durerea cumplitelor regrete, dar nu aceasta este marea problemă. Nici pe departe. Cumva, rememorarea clipelor pe care le considerăm odată aducătoare de extaz, pline de împliniri, mă torturează,

dar acum tortura face parte din penitența mea. O ispășire la care nu am dreptul și care, la drept vorbind, n-o să însemne mare lucru decât dacă...

Dacă...

Eternul dacă. Dacă nu aș fi ucis, dacă nu aș fi cedat impulsurilor, dacă m-aș fi oprit după prima crimă sau măcar a zecea, a douăzecea... Pentru fiecare milion de dacă există o singură situație concretă. Așa că „dacă" nu-și are rostul.

Nu, n-o să povestesc nici măcar despre trăirile extazului crimei. Există și așa ceva, nu știați?! Există. Doar atunci îți poți conștientiza propria valoare. Te simți stăpânul lumii și chiar ești. Stăpânul lumii tale, din care victima face invariabil parte. Ce e o lume, o stăpânire, fără sclavi, fără supuși pe care să-i domini? Nimic! Robinsonul de pe insulă e un nimeni cât timp e singur. Dar când are ocazia, primul lucru pe care-l învață pe sclavul Vineri e să spună „stăpâne".

Și pentru victime, tu ești lumea lor, stăpânul lumii lor. Doar tu ai dreptul de viață și de moarte. Tu ești cel care poate opri supliciul sau îl poate continua, prelungind clipa de agonie cu dedicația unui călău rafinat. Ești stăpânul lumii tale și în lumea ta invariabil moartea este alegerea finală. De ce asta? Pentru că la ce bun să deții puterea dacă nu uzezi de ea? La ce sunt buni sclavii dacă nu să fie sacrificați?

Pricepe cineva? Ca asasin, senzația supremă este cea de dominare totală. Faci ce vrei cu victima ta. O poți ierta, dar, la fel de bine, o poți ucide. Și o ucizi, pentru că altfel trăirea n-ar mai atinge culmea extazului. Și faci asta pentru că speri că ți se va mai oferi și a doua oară posibilitatea de a asasina, de a te cocoța pe vârful dealului, de acolo de unde poți să-ți desfaci brațele și să strigi „Sunt stăpânul lumii".

Stăpânul lumii, al micii tale lumi, dar stăpân pe deplin. Și având drept sceptru coasa hâdă a Morții.

Am spus că n-o să dezgrop prea multe amintiri, dar am făcut-o. O rămășiță de vanitate asasină, din purpura care împodobea mantia ticălosului suprem, cel care a reușit să se urce de atâtea ori pe dealul infect al strâmbei și sângeroasei sale lumi.

Poate că e momentul să încep povestea mea. Povestea regăsirii mele.

E scurtă, aproape banală. Chiar prea banală. Doar că un mic amănunt a schimbat totul. Absolut totul. Și-ți mulțumesc, Diane, că ai făcut posibilă lumina în tenebroasa mea viață. Dar tu nu ai de unde să știi. Poate că nici nu o vei afla. Este posibil. Dar asta nu mă împiedică... Nu mă împiedică în nicio privință.

Furia, furia roșie, la fel de roșie ca și culoarea regretelor, m-a călăuzit. Și m-a orbit, totodată. Suficient cât să regăsesc lumina.

Eram furios. Tânjeam după atingerea sângelui, după țipete, după implorări, după spaima din ochii lor. Cea mai dulce muzică, cea mai dulce priveliște. Să mă scald în sângele lor... Ce putea fi mai plăcut? Atunci era. Acum...

Din cauza furiei am văzut prea târziu semnul de avertizare. O stâncă bloca drumul și în încercarea de a evita coliziunea m-am prăbușit în hău. Ce joc ironic al sorții... M-am prăbușit de pe o stâncă tocmai pentru că am evitat o stâncă.

Treizeci de metri, cel puțin așa mi s-a spus. Pentru mine a fost o eternitate. Dilatarea timpului prin care știu acum că au trecut o mulțime de femei. Din cauza mea. O eternitate concentrată în trei secunde. Timp suficient cât să-mi treacă prin fața ochilor toate acele chipuri mutilate de spaimă, însetate de iertare, însuflețite de o speranță care nu avea să

prindă aripi niciodată. O speranță firavă pierdută în Cutia Pandorei. Cutia Pandorei eram eu.

O eternitate în care am încercat cu disperare să ies din mașină, să ignor imaginile terifiante al căror autor eram. Apoi am auzit scrâșnitul tablei, asemănător sunetului făcut de un călău care-și ascute securea pe eșafod, chiar sub ochii condamnatului. Și m-am scufundat în întuneric.

Nu știu cât a durat până am văzut lumina. Poate o secundă, poate mai multe, poate chiar două luni, așa cum se spune că am stat în comă. Sincer, nu știu. Dar când am văzut lumina...

Odată, cineva mi-a povestit că, după o anumită credință de-a indienilor dintr-un trib localizat pe unul dintre numeroșii afluenți ai Amazonului, iadul nu e populat cu diavoli sau alte creaturi născute și menite să putrezească acolo. Pentru răufăcători, iadul indigenilor de pe Amazon este populat cu sufletele victimelor care-și așteaptă torționarul. Pentru ce anume, nu e greu de imaginat.

Ei bine, chiar atunci, când mi-am recăpătat conștiința, mi-am adus aminte de legenda aceea care, odată, mă făcuse să râd. Să râd, nu să zâmbesc.

Pentru că mă durea îngrozitor. Tot corpul. Tot. Ca și cum fiecare nerv ar fi fost sfâșiat de la un capăt la altul din dorința de a provoca cât mai multă suferință. Durerea, asta a fost prima senzație. Apoi explozia de lumină ce aproape mi-a ars ochii. Iar, în final, am văzut-o pe ea.

Sunt lucruri care se uită cu timpul. Așa e concepută memoria umană, să arunce la lada de gunoi o parte din amintiri pentru a face loc la altele. Dar sunt lucruri care nu se uită. N-o să-ți amintești cum a fost al doilea sau al treilea sărut, nici al doilea sau al zecelea moment când ai făcut o treabă jenantă în patul unei fete care aștepta mult mai mult de la tine. Dar o să ții minte și peste o mie de ani cum a fost prima dată. Primul sărut, prima noapte de dragoste — chiar dacă s-a petrecut la mijlocul zilei într-o cameră chinuită de hotel sortid. Prima chenzină. Prima tură cu mașina ta sau a părinților. Prima crimă.

Curios, stâncile apărute în calea mea mi-au netezit drumul vieții. Stone. Diane Stone.

Credeam că m-am trezit în iad. În varianta indienilor de pe Amazon. Exact asta am crezut. Deoarece femeia care mă privea și mă întreba dacă mă simt bine avea chipul primei mele victime. Și dacă am urlat, nu am urlat de durere, deși mă durea îngrozitor, ci de spaimă.

Ironie a sorții, nu? Stâncă după stâncă, soarta îmi râdea în față, se juca cu mine, dezvăluindu-mi pas cu pas drumul penitenței. Am aflat că, în ciuda aparențelor, mă aflam nu într-un iad puțin probabil (din punctul meu de vedere, infernul este rezervat răufăcătorilor, victimele lor fiind de găsit într-un alt loc), ci într-un spital dintre cele mai moderne. Era și cazul. Cazul medical în sine.

Groaznic mutilat. Fața distrusă. Oasele mâinii stângi și picioarelor atât de fracturate, încât erau mai degrabă țăndări decât oase. Dinți făcuți praf și un rinichi compromis pe lângă jumătate din lungimea intestinelor. Miraculos, dar coastele chiar mi-au protejat inima. Cât să suporte o intervenție complicată de care eu habar nu am avut. Eram în comă.

Însă cireașa de pe tort au fost daunele din zona inghinală. O bucată de tablă sfâșiase ce era de sfâșiat, iar impactul final zdrobise ce mai scăpase de tăișul improvizat. Lipsit de bărbăție... Ce mai bărbat lipsit de podoaba sa atârnătoare...

Într-un anume fel, acolo era rădăcina tuturor relelor. Am observat, târziu, dar am observat, că fiecare acces de furie era precedat de o erecție. O erecție prezentă până la sfârșit. De acolo pornea răul... Un dezechilibru hormonal care a degenerat într-o afecțiune psihică? Tot ce e posibil, ia seama, nu am susținut nicimăcar o clipă că aș fi întreg la minte. Dar a fost o vreme când eram. Cel puțin așa mă consideram. Întreg la minte și stăpân suprem în mica mea lume în care doar femeile erau invitate. Doar o singură dată.

Din mădularul flasc, de-acolo au pornit relele. Și, paradoxal, nu mi-am violat niciodată victimele. Nu e o minciună. De ce să mint? Am recunoscut crimele, nu e destul? Poate că nu. Poate am lăsat loc de îndoială... Sunt asasini care își recunosc crimele, dar nu ar recunoaște

în ruptul capului că au furat ceva de la victimele lor. Se agață cu disperare de iluzia că au un anume statut moral. Eu nu-s atât de sofisticat. Doar un asasin. Recunosc, mi-a trecut prin cap să violez. Am simțit această nevoie, dar mi-am reprimat-o. De ce nu am reprimat și dorința de a ucide? Pentru că eram stăpânul de pe deal. Și crima era crimă, dar violul lăsa prea multe urme care să-i aducă la mine pe băieții de pe vale. Ăia care veghează, urmărind fisurile din granița lumii în care ești stăpân. Și dacă le dai ocazia... Da, eram stăpânul lumii mele, dar un stăpân lucid, pus pe domnie lungă. Nu doream să cad de pe deal în groapă.

Am căzut de pe o stâncă, am fost zdrobit de o stâncă și readus la viață de Stone. A, și m-am mai ferit de o stâncă.

Nu eram în lad. Dar femeia...

Nu putea fi prima mea victimă, au trecut ani de atunci.

Nu era. Prima mea victimă era îngropată, iar praful depus pe dosarul ei era și mai gros decât cel de pe mormânt. Era fiica ei. Și o chema tot Diane. Diane Stone.

Și nu mi-a fost deloc greu să obțin informațiile de care aveam nevoie; răspunsuri la întrebări care mă intrigau, care mă chinuiau, alături de supliciul din ce în ce mai incisiv al vinei.

Era chiar fata femeii pe care am ucis-o cu mai bine de douăzeci și cinci de ani în urmă. Ciudat, deși mă preocupase evoluția mediatică a cazului – de unde din altă parte să aflu informații legate de mersul investigațiilor? – nu avusesem habar că femeia pe care am ucis-o în bătaie avea o fetiță.

Și, la drept vorbind, dacă aș fi știut, informația asta nu ar fi schimbat prea mult lucrurile. Eram stăpânul lumii mele, tocmai mă urcasem prima dată pe deal și încercasem senzația de neegalat a celui care poate dispune de destinul altuia. Nu mi-am imaginat nicio clipă (cum aș fi putut s o fac?) că, peste ani, fiica celei pe care am ucis-o dintr-o tresărire de orgoliu, o să-mi salveze mizerabila viață cu dăruirea ei?

Pentru că, dacă am apucat să mai trăiesc aceste clipe, acest lucru se datorează nu neapărat medicilor, ci unei infirmiere devotate. Care și-a rupt

din timpul liber, mi-a dăruit crâmpeie prețioase din viața ei, îngrijindu-mi corpul mutilat cât timp eu zăceam lipsit de cunoștință, cufundat într-o lume întunecată în care nici măcar fanstasmele nu aveau loc. Întuneric. Lumină. Asta a fost coma mea. Acesta a fost sfârșitul comei. Mai pot adăuga ceva? Prea multe nu. Soarta a ales să-și râdă de mine. Mi-a dat ocazia să mă ridic acolo, sus, pe vârful dealului, apoi mi-a arătat, zâmbind, că tocmai de acolo, de unde eram, mi se vedea cel mai bine fundul.

Oare Diane m-ar mai fi îngrijit așa cum a făcut-o dacă ar fi știut că eu i-am răpit mama? Ce întrebare tâmpită... Cu siguranță că nu. Cine ar fi atât de prost încât să-i dea până și o lingură de apă celui care i-a mutilat viitorul? Diane pierduse pe cineva înainte ca mânia mea să-i dea o lovitură și mai dură. Tatăl ei plecase într-o noapte și nu mai dăduse niciun semn de viață. Murise? Își găsise rostul vieții alături de o altă femeie? Nimeni nu știa. Iar pe Diane nici măcar nu o interesa. Pe ea o durea amintirea mamei. Plecarea tatălui din familie fusese un gest voluntar din partea acestuia, un gest voluntar purtând amprenta unei lașități de mare javră. Dar mama îi fusese răpită în mod brutal și inexplicabil. Nici măcar nu știa cine o lipsise de ocrotirea maternă, de singura ființă care i se dăruise până în ultima clipă, până în momentul în care cineva o inclusese fără voia ei într-un mic cerc din care nu mai ieșise niciodată vie. Pentru că a ieși viu din lumea mea nu era niciodată o opțiune viabilă.

Diane a crescut prin orfelinate. Cine să-și bată capul să ofere o educație de calitate, o vorbă bună, o parte din căldura inimii unui copil de pripas? A crescut privată de acele mici lucruri care sunt de fapt atât de mari, dar noi nu sesizăm, lipsită de acele clipe pe care numai un părinte le poate oferi.

A crescut și s-a maturizat într-un ocean de frustrări. Chiar de la ea am aflat. Faptul că sunt singur pe lume, la fel ca și ea, fără soție, fără copii sau alte rude care să se intereseze de soarta mea, deși zăceam zdrobit într-o rezervă de spital, a făcut să devin interesant în ochii ei. A simțit o apropiere de-a dreptul maternă de bărbatul nimicit, deși, având în vedere vârstele noastre, rolurile ar fi trebut să fie puțintel cam inversate.

Dar ceea ce nu a doborât-o a întărit-o. A avut și noroc, dacă se poate spune așa, deși numai de noroc nu poate fi vorba. Dacă avea noroc poate îmi alegeam altă victimă. Sau poate îmi dădeam seama cât de meschină este lumea mea și cu ce costuri este întreținută. Costuri pe care niciodată nu le-am contabilizat eu.

Dar așa a fost, așa s-a întâmplat. Diane a ajuns infirmieră, în condițiile în care și-a dorit să ajungă medic. Dar medicina costă și dacă nu ai o familie care să te susțină, de vise se alege scrumul. Însă Diane nu dădea vina pe sistem sau pe oricine altcineva. Așa i se menise și era mulțumită să-și trăiască viața îngrijind de alții. Dedicată total unei meserii pe care își dorise s-o abordeze printr-o altă prismă. Fără prieten, fără iubit. La ce bun? Să riște să dea naștere unui prunc care să fie lipsit de protecția ei tocmai în cele mai necesare momente? Iată o filozofie de viață. Filozofia unei vieți mutilate. Mutilate de mine.

Așa că, dragă Diane, acesta este micul meu secret. De fapt nu e chiar așa de mic. O boală rușinoasă e un secret mic. Sau faptul că nu-ți mai funcționează cum trebuie. Ce prostie... Mereu mă gândesc la tine ca la un bărbat. Chiar așa m-am și adresat, și nu doar o singură dată. Mda... Nu prea sunt obișnuit cu femeile. De fapt, nu sunt obișnuit în felul în care sunt obișnuiți majoritatea bărbaților. Pentru mine, femeile au fost mereu companioane într-o lume pe care o guvernam singur și fără drept de apel.

Îți scriu aceste rânduri pe furiș, de teamă să nu mă descoperi. Sau să fiu descoperit de altcineva, tot una ar fi, crâmpeiele mărturisirii mele sunt transparente pentru oricine și mi-ar aduce pe dată o vizită a detectivilor. Cine nu arde de nerăbdare să rezolve măcar acum, în ultimul ceas, dosarul Terminatorului? Sau mai degrabă mormanul de dosare; am fost un asasin destul de productiv.

Dar nu o să se întâmple așa. Cel puțin voi încerca să nu se termine așa și nu e nicio picătură de lașitate în ceea ce vreau să fac. Și o voi face.

O să te surprindă, dar voi accepta refacerea facială cu care mă tot bați la cap. Nu pentru că mi-ar păsa de mutra mea. Dacă ar trebui să trăiesc și o mie de ani purtând povara unei mutre pocite și a unui trup mutilat, aș purta-o cu plăcere dacă asta ar alina o cât de mică parte din răul pe care l-am făcut de-a lungul unei vieți ticăloase în care furia a fost singurul meu tovarăș constant. Dar regretele sunt ca faptele politicienilor. Totdeauna vin prea târziu și nu ajută la nimic. Regretele nu vor ridica pe nimeni din mormânt, nu îți vor reda micile bucurii ale copilăriei. Acele mici momente înălțătoare pe care un adult nu le poate aprecia niciodată la adevărata lor valoare.

Dar decizia da.

Nu știu cum o să se termine și, la drept să-ți spun, sunt un pic cam speriat. Nu înspăimântat, am depășit de multă vreme momentul în care-mi poate fi frică de ceva. Dar simt mai degrabă un fel de emoție neliniștită. Pentru că nimeni nu a mai încercat asta. Cel puțin, nu știu s-o fi făcut. Mai ții minte broșurile acelea pe care ți le-am cerut? Ai crezut, poate, că încerc să-mi omor timpul... Cine, în situația mea, s-ar gândi la astfel de escapade?

Ei bine, tocmai cineva în situația mea ar trebui să se gândească la așa ceva...

Uneori mă simt amuzat de faptul că scriu niște rânduri destinate să nu fie citite niciodată. Da, s-ar putea să nu le poți citi niciodată. Și nici să nu afli de existența mea. Cine știe? Cică treaba asta pe care o gândesc eu este generatoare de paradoxuri.

Nu prea știu cum o să se întâmple, habar nu am dacă este posibil, dar trebuie s-o fac. Așa că, pentru orice eventualitate, îți scriu rândurile acestea. Nu se știe niciodată cum se poate termina.

Știu că nu o să mă ierți și nici nu caut iertarea cuiva. Caut ispășirea, deși nimic nu mă poate ajuta să ispășesc ceea ce am făcut. Nu există penitență pentru cel care, în trufia lui, nu s-a gândit decât la cercul închis al lumii sale. Pentru că eu, stăpânul de pe deal, nu am comis doar crimele propriu-zise. Fiecare dintre ele a reverberat, răul făcut s-a extins, asemenea cercurilor provocate în apă de o piatră. N-am luat doar vieți, ci am influențat destine. Iar influența nu a fost în niciun caz pozitivă. Tu știi mai bine, Diane. Știi mai bine decât oricine și îmi pare rău. Dar nu pot spune că nu pot schimba lucrurile. O să vezi...

Așa că, pentru început, pentru un nou început, îți mulțumesc. Datorită ție am învățat cea mai importantă lecție a vieții mele. Că nu tot timpul poți fi pe deal și căderea e posibilă oricând. Că poți intra în cercul cuiva care poate avea dreptul de viață și de moarte. Da, chiar așa. Poate că nu ai realizat încă, sufletul tău mare, plin de o generozitate copleșitoare o fi ignorat acest aspect. Puteai să mă lași să mor, cine ți-ar fi putut reproșa ceva? Puteai să-ți folosești altfel orele petrecute la căpătâiul meu. Era în afara programului și nimeni nu plătește orele suplimentare; criza asta blestemată n-o să se mai termine niciodată. Dar ai făcut-o. M-ai primit în lumea ta și ai decis că trebuie să trăiesc. Știu, e mai greu să oferi viață decât moarte, dar ție ți-a reușit.

Îți mulțumesc, Diane, îți mulțumesc pentru tot. Chiar îți mulțumesc. Din esența sufletului meu păcătos.

Știu cum pot repara răul creat, care a sporit mai ceva decât dobânda percepută de un cămătar mexican. Chiar știu. Îl pot îndrepta, dar, la fel ca orice în viață, totul are un preț. Un preț pe care sunt în stare să-l plătesc. Va trebui să mai ucid o dată. O singură crimă care să mă scape de povara tuturor celorlalte.

Călătoria în timp... Ei bine, iată că a devenit posibilă. Chiar accesibilă. Suficient de la îndemână, deși supusă unor reglementări drastice. Tot îi

trag cu paradoxurile. Că nu ai voie decât să observi și nu trebuie să te implici sub nicio formă.

Chestia aia cu implicatul generează paradoxuri, pentru că nu poți modifica trecutul fără să afectezi prezentul, care e de fapt viitorul momentului în care te mănâncă în fund să faci ceva. Ceva diferit de ce s-a întâmplat în realitate. Așa că am avut oarecare probleme când am cerut un bilet pentru o călătorie în timp.

Inițial, dobitocii au crezut că ardeam de nerăbdare să trag o fugă să-mi spun să nu ies cu mașina în ziua accidentului. Dar când le-am spus că vreau să dau timpul cu aproape treizeci de ani în urmă s-au liniștit. Mi-am luat biletul și mi s-a golit contul. De parcă mi-ar păsa.

Nu există cale de întoarcere și, pentru mine, nu mai există nici viitor. Dar îl vor recupera alții.

Mă voi întoarce în trecut, asemenea Terminatorului. Mai știți filmul ăla în care un robot încerca să modifice trecutul eliminând un viitor lider al Rezistenței care încă habar nu avea ce-l așteaptă? Un film vechi, dar din care fiecare avem de tras atâtea învățăminte. L-am revăzut de atâtea și atâtea ori. Încă din clipa în care mi-am aflat porecla. Pe atunci nu era chiar atât de vechi, încă mai rula în cinematografe. Dar mi-a plăcut. Mi-a plăcut și filmul, mi-a plăcut și porecla. Terminatorul de pe deal. Are idee cineva cum sună asta? Nu poți ști. Nu poți ști decât dacă ești Terminatorul și te afli pe deal.

O să merg în trecut și voi repara greșelile. Nu o să încerc să mă trag de mânecă, să port o discuție lămuritoare. Nu cred că voi fi în stare să asimilez informația și să acționez în consecință. Așa că voi acționa radical. Terminatorul propriei mele vieți mizerabile. Terminator pentru

o penitență care a sosit, deopotrivă, și prea târziu, dar și prea devreme. Voi ucide răul în față, la modul cel mai propriu posibil. Să fii asasinat de replica ta venită din viitor? De ce nu? Asta da misiune pentru un Terminator. Mă voi asasina cu propriile mele mâini. Este și ăsta un mod de sinucidere? Cine știe? Destul că nu am de gând să mă împiedic în detalii tehnice. Ceea ce mă interesează este să șterg cu buretele o existență generatoare de rău și risipă. Câte clipe plăcute nu s-au risipit din cauza micimii mele sufletești? Câte lacrimi au curs în locul zâmbetelor? Stă în puterea mea să repar răul făcut? Poate. Dacă prin dispariția mea din trecut, viitorul ulterior va evolua fără amprenta mea atât de personală? Nu vor mai fi crime. Crimele mele, pe altele nu le pot împiedica, dar nu e cazul să arăt cu degetul decât într-o singură direcție. Spre mine însumi.

Diane o să-și recapete mama? Tot ce e posibil. Iar în cazul acesta n-o să mai primească scrisoarea pe care i-am trimis-o, programată să ajungă cu două zile după mica mea incursiune în trecut. Dar parcă e asta o problemă?

Știu unde să ajung, știu ce am de făcut. De-abia aștept... Sunt Terminatorul și am o misiune de îndeplinit.

– Billy Morgan?!

Tânărul tresări, smuls din gândurile lui.

– Da, poftim?!

În fața lui, un bătrân într-un costum ponosit se sprijinea într-o umbrelă baston.

– Salutări din viitor.

– Poftim?!

Cumva, tânărul intui că bătrânul din fața lui era primejdios. Incredibil de primejdios, în ciuda aerului decrepit și a machiajului hidos care-i ascundea o față prost cicatrizată. O față cu trăsături familiare. Îl mai văzuse undeva pe neghiobul ăsta bătrân? Nu conta, destul că acum era în fața lui și genera o stare de disconfort aproape palpabil. Iar el era ocupat. Era ziua marelui pas. Ceva mai încolo, pe bancă, tânăra care vorbea la telefon habar nu avea ce-i rezervă următoarele ore. N-o să-i scape.

– Uite ce e, croncăni bătrânul. Nu e nimic personal, dar nu te pot lăsa să faci asta.

– Ce să fac?!

Ghimpele nesiguranței începu să-i sfâșie inima. Ce naiba se petrecea? De unde apăruse uscătura asta țicnită?

– Ceea ce am făcut eu, oftă bătrânul. Nu ai cum să înțelegi. Am vrut doar să schimbăm două vorbe.

– Am schimbat, acum fă pași.

– Da, nu ai cum să pricepi. Exact asta încercam să-ți spun. Îmi pare rău, dar e singura mea șansă. Și a ta.

– Ce?!

Bătrânul ridică umbrela, iar bărbatul cel tânăr îi urmări mișcările ca prostit, incapabil să reacționeze. O pocnitură seacă și totul se scufundă în întuneric.

Ajuns la locul crimei, sergentul Adams găsi o femeie isterizată. Șocată, era cuvântul potrivit, își spuse omul legii. Era de înțeles, impactul emoțional era atât de puternic încât se ajungea la distorsionări ale realității. Și femeia o încasase din plin. Paradoxal, părea destul de lucidă, dar nici asta nu era o surpriză pentru tăbăcitul sergent. Văzuse multe la viața lui.

– I-am văzut, i-am văzut cu ochii mei. Eram chiar pe bancă. Stăteau de vorbă, am crezut că i-a cerut domnului un foc sau era vreun cerșetor. Apoi i-a pus umbrela pe piept și s-a întâmplat ceva. O lumină, nu știu să explic. Dar criminalul a dispărut și... A dispărut, pur și simplu. A făcut explozie. Înțelegeți? A dispărut!

– Doamnă Stone... Ce-ar fi să vă calmați un pic? Ce spuneți de o cafea caldă și după aceea să reluăm un pic? Ce spuneți?

O pauză făcea tot timpul bine. Poate o să ajungă și psihologul. Oricum, declarația o s-o înregistreze la secție. Până atunci amănuntele aveau să se sedimenteze.

Femeia înclină din cap. Cafeaua i se părea ispititoare. Deși mai degrabă mergea un calmant, ceva...

Atunci când Judy a descoperit în atmosfera planetei linii puternice de emisie ale dioxidului de sulf, și-a dat seama că datele trebuiau să fie greșite. A transmis informația mai departe.

— O ceață îmbâcsită cu sulf, acoperind ca un smog întreaga planetă? spuse profesorul care îi supervizа lucrările. N-am mai întâlnit niciodată așa ceva. Krakatoa nu a produs nici măcar pe jumătate din ceea ce ai descoperit pe planeta aia.

Dar măsurătorile s-au dovedit a fi corecte. Planeta se afla la cinci sute șaptezeci și nouă de ani lumină distanță de Pământ, avea o temperatură la suprafață de 24 °C, iar atmosfera bogată în oxigen prezenta și un set de linii care indicau prezența din abundență a dioxidului de carbon. Cu dorința de a-și limpezi gândurile, îmbrăcată doar cu un șort și cu un tricou, Judy dădu o tură pe aleile de agrement înșirate pe cheiurile râului Charles. Era o zi senină, cu o temperatură de 29°C în aer. Deși mai erau doar trei săptămâni până la Crăciun, arțarii din Boston încă nu se înroșiseră.

Înapoi la MIT, Judy rulă o simulare a unui model climatic pentru planeta respectivă și descoperi că steaua acesteia, de tip G4, ar fi trebuit să-i încălzească atmosfera până la 38°C, asta până când nu introducea în simulare ceața plină de sulf.

Ceața de sulf menține temperatura atmosferei la 24°C, spuse ea profesorului.

— Hmm... Linii spectrale legate de poluare?

— Desigur. Dioxidul de carbon...

— Acesta ar trebui să aibă o cauză naturală.

— De ce? Dioxidul de carbon care menține temperatura ridicată în Boston este produs de *noi*.

Judy avu nevoie de un an ca să demonstreze ipoteza: planeta suferise intervenții de geoinginerie prin care stratosfera îi fusese însămânțată cu aerosoli de sulf.

— Civilizația lor a urmat aceeași cale pe care am urmat-o și noi arzând combustibilii fosili, declară Judy la conferința de presă ținută la întrunirea American Geophysical Union.

Presa preluă imediat ideea, anunțând cu titluri mari: *Au fost descoperiți extratereștrii!*

Judy sublinie:

— Ce vreau să spun este că nici ei nu au fost mai deștepți decât noi. Dar au găsit o cale prin care să iasă din impas.

Nu-i plăcu circul mediatic care explodă în jurul ei, așa că fugi în Europa. Numai că protestatarii de acolo o acuzară că pledează pentru „transferul de tehnologie extraterestră" pe Pământ. Cum clima terestră se înrăutățea în mod constant, acest lucru nici n-ar fi fost o idee prea rea.

Dar apoi, cercetările astronomice au dezvăluit o planetă care orbita dincolo de „zona locuibilă" a unei stele de tip K și care avea o suprafață inexplicabil de caldă. Judy împreună cu echipa ei — avea deja o mulțime de finanțări la dispoziție — descoperiră molecule de CFC în atmosfera planetei, aceleași molecule care produseseră mari necazuri în secolul XX. Analizele atente ale datelor oferite de telescoape au pus în evidență câteva duzini de pixeli care arătau oceane și continente acoperite cu vegetație. Aparent, încălzirea cu CFC reprezenta un proces masiv de inginerie planetară care făcuse ca o lume rece să fie locuibilă.

— Așadar, extratereștrii își terraformează lumile, spuse Judy la o conferință internațională importantă, în vreme ce oamenii de afară se încăierau din pricina punctelor de vedere diferite cu privire la această problemă.

Instalația de aer condiționat din sala de conferințe lucra atât de puternic încât glasul ei abia se auzea.

— Unii caută încălzirea lumii lor, alții răcirea. Dar nicio civilizație dintre acestea nu prezintă emisii în spectrul radio. Nicio emisie SETI, pe nicio frecvență. Aș sublinia faptul că dacă am începe, la rândul nostru, să împrăștiem dioxid de sulf în stratosferă, nici noi nu am mai prezenta semnale SETI pentru alții.

Ironia ei fu îngropată sub o avalanșă media. Unii spuneau că ar trebui să ne lăsăm ghidați de înțelepciunea unor specii mai dèștepte care avuseseră de înfruntat și care rezolvaseră problema încălzirii globale. Alții arătau că aerosolii aruncați în stratosferă nu ar fi rezolvat problema acidificării oceanelor. Oponenții acestora spuneau că dacă în oceane s-ar fi aruncat cretă, problema acidificării s-ar fi rezolvat. În decurs de o săptămână, facțiuni furioase argumentau că geoingineria urma să dezvăluie extratereștrilor existența noastră. Dar mai mulți erau cei care spuneau că totul este o înșelăciune menită să atragă și mai multe fonduri.

Astronomii care urmăreau tranziturile planetare peste discurile stelelor lor raportară o descoperire surprinzătoare: un corp mai mare decât o planetă, orbitând o stea de clasă F și care nu avea o formă circulară. Profilul alungit nu prezenta o atmosferă, dar o sclipire a pus în evidență linii spectrale care arătau că întreaga construcție era alcătuită din carbon.

Se construiește o sferă Dyson? titră *New York Times*. Acest lucru fu confirmat câteva luni mai târziu, atunci când o altă cochilie alungită trecu peste discul stelei F, de data asta la o distanță mai mare decât la prima observație și sub un unghi de 40° față de planul primei orbite.

— Asta ne arată că extratereștrii sunt constructori, spuse Judy.

Dar asta nu a fost tot.

Și-a continuat cercetările, avansând ierarhic într-un post de conducere la Universitatea California. Pentru câteva decenii, Judy a coordonat și a desfășurat o activitate neobosită de cercetare a unui miliard de stele și de detectare a modificărilor artificiale. Datele strânse au dus la descoperirea a zeci de semnături a lucrărilor de inginerie planetară.

Vechi temeri ieșiră la suprafață atunci când echipa condusă de Judy a observat o stea strălucitoare care apăruse brusc într-o zonă a cerului mult deasupra eclipticii. A devenit

evident că era vorba despre jeturile produse de motoarele unei nave care frâna. După câțiva ani, o navă zveltă poposi pe o orbită înaltă în jurul Pământului.

Erau păianjeni extratereștri care nu obișnuiau deloc să modifice clima. Locuiau în labirinturi subterane, întortocheate, într-o lume rece, care funcționa pe bază de energie termală, dar le plăcea să hoinărească prin spațiu. Și ei au remarcat urme de inginerie planetară și astfel Pământul le-a atras atenția. Erau vecini, la doar 23,6 ani-lumină. Deoarece putuseră monitoriza transmisiunile terestre de televiziune, erau la curent cu toate descoperirile lui Judy. Și fuseseră fermecați de ea.

Veneau acum să discute cu Judy. Și poate să-i ceară... un autograf?

Traducere de Marian Truță

Gregory Benford, *Think Big*, 2013

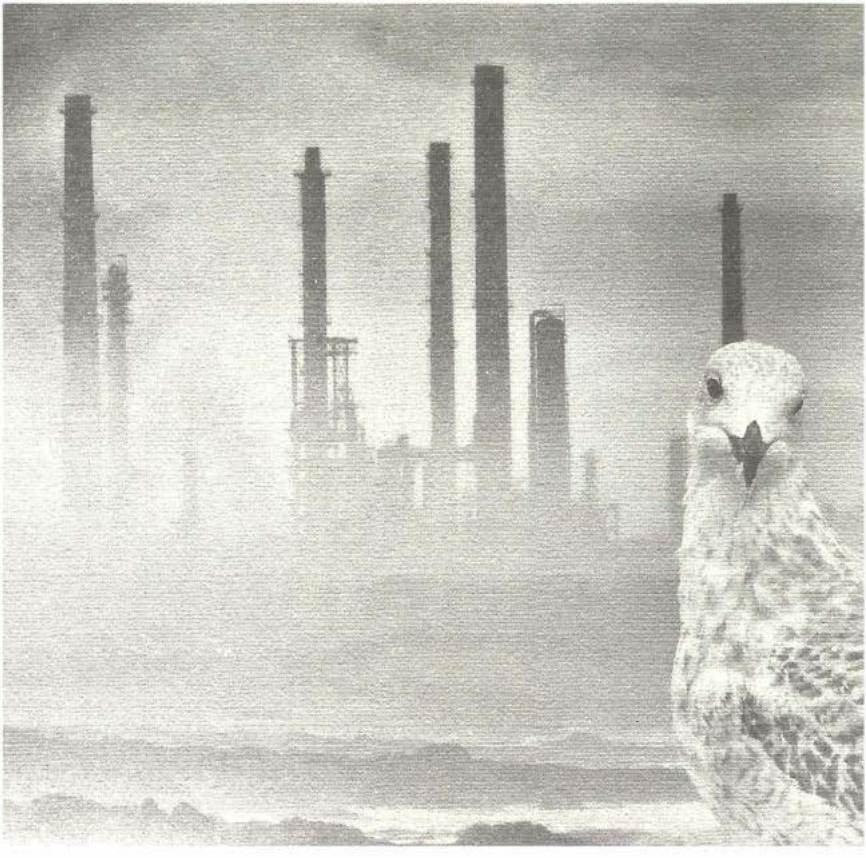

NAUTILUS

AU APĂRUT

THE YEAR'S BEST SCIENCE FICTION, vol. 8

THE YEAR'S BEST FANTASY & HORROR, vol. 4

HUGH HOWEY **SILOZUL**

PETER F. HAMILTON **GOLUL VISĂTOR**, 2 vol.

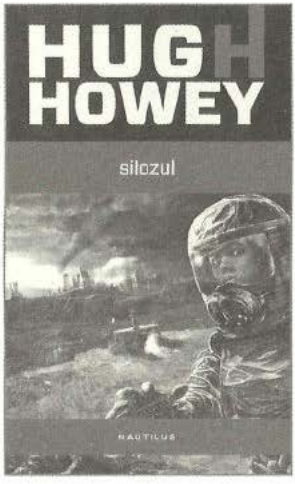

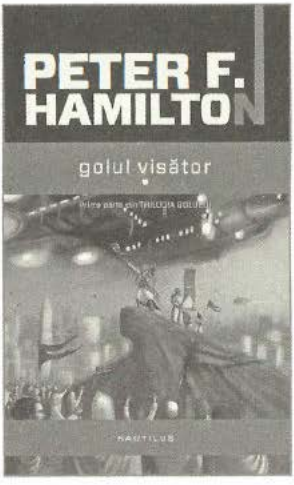

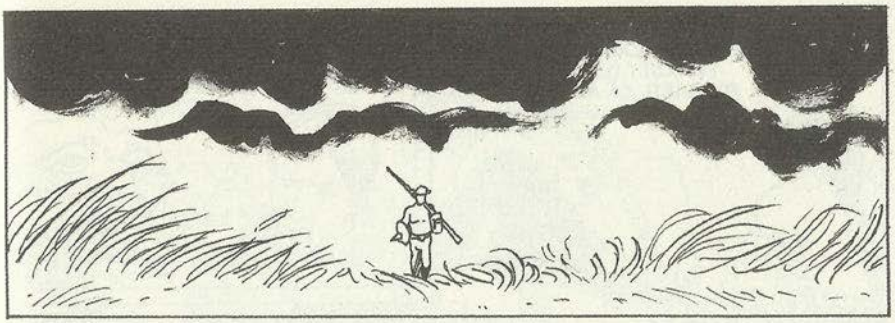

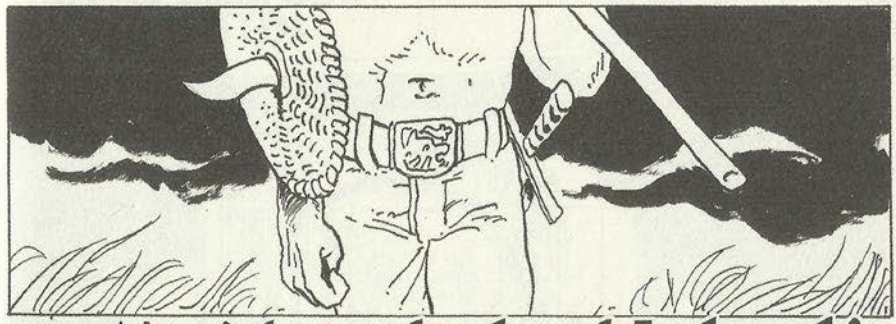

Vânătorul de Mutanți

Scenariul și desenele:
Viorel Pîrligras
După o temă de
Daniel Sunjara

GUAMA

OSTIAS ANTROPOS PRIVI ÎNDELUNG ORAŞUL CU ASPECT PĂRĂSIT DIN FAŢA SA. PROBABIL CĂ AICI TREBUIA SĂ AJUNGĂ.
CÂND ERAI MIC, FRUMOASA TA SORĂ A FOST RĂPITĂ DE MUTANŢI ŞI OFERITĂ ORIBILULUI GUAMA!
CEL MAI CRUD MUTANT!
ŞI IATĂ CĂ MOMENTUL RĂZBUNĂRII SOSISE. GUAMA SE AFLA, FĂRĂ ÎNDOIALĂ, UNDEVA PE AICI, ÎN ORAŞUL INTERZIS AL MUTANŢILOR.

O DOVEDEAU MORMANELE DE OSEMINTE UMANE. PRINTRE ELE, POATE SE AFLAU ŞI CELE ALE SURORII SALE.
O DOVEDEAU ŞI EXCREMENTELE, UNELE RECENTE...
OSTIAS ŞTIU CĂ NU-I MAI RĂMÂNEA DECÂT SĂ AŞTEPTE. MONSTRUL ÎL VA GĂSI.

GUAMA SE IVI VIJELIOS DE NICIUNDE. DAR OSTIAS NU FU LUAT PRIN SURPRINDERE.
SĂRI ÎN ZID ŞI, PRIN RĂSUCIRE...
...CĂZU CU TOATĂ FORŢA ASUPRA MONSTRU-LUI

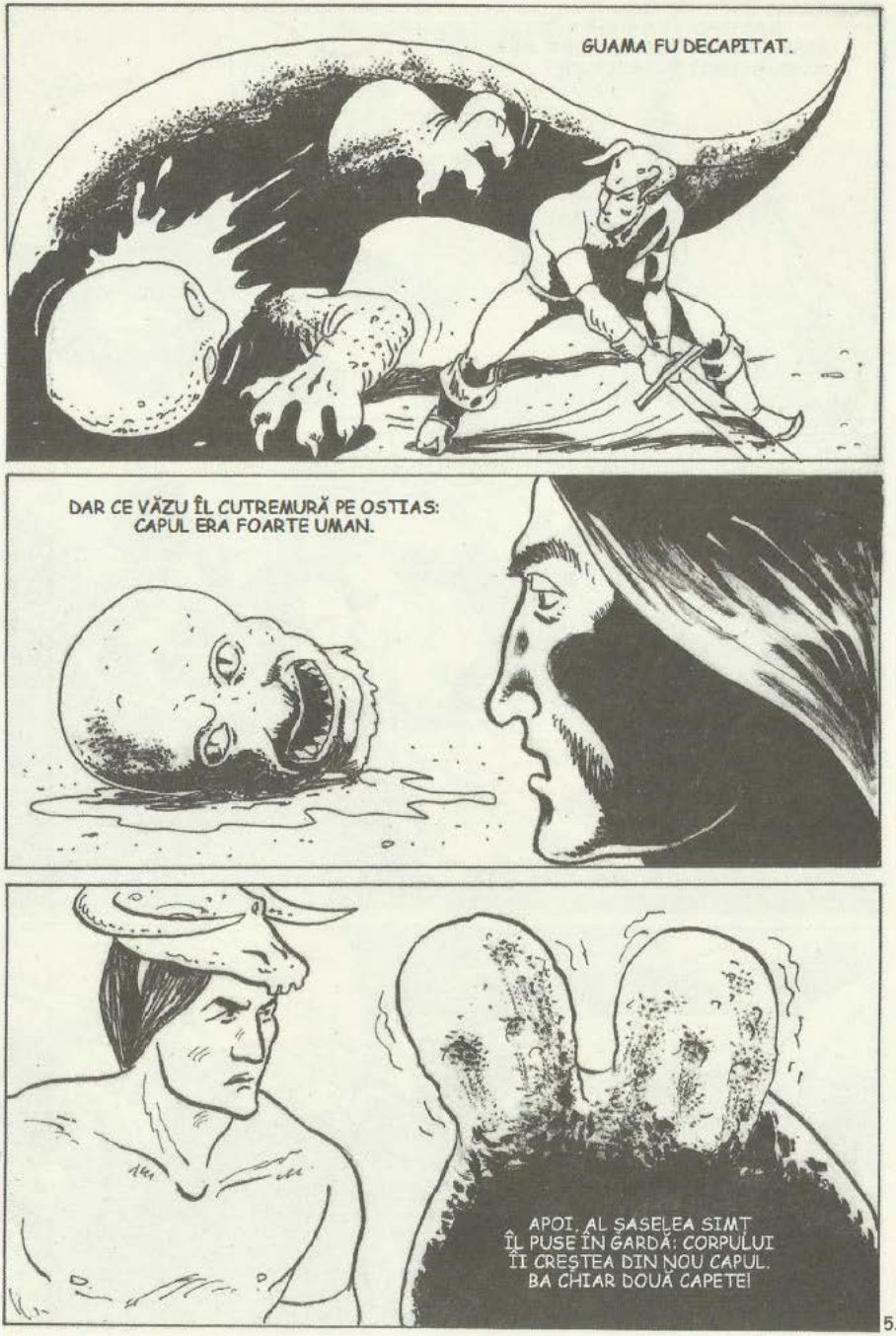
GUAMA FU DECAPITAT.
DAR CE VĂZU ÎL CUTREMURĂ PE OSTIAS: CAPUL ERA FOARTE UMAN.
APOI, AL ŞASELEA SIMŢ ÎL PUSE ÎN GARDĂ: CORPULUI ÎI CREŞTEA DIN NOU CAPUL. BA CHIAR DOUĂ CAPETE!

REGENERAREA PĂREA UN FAPT COMUN LUMII MUTANȚILOR.
OSTIAS SE ROSTOGOLI ȘI CAPETELE MONSTRULUI ZBURARĂ DIN NOU.

DOAR CĂ GUAMA ÎŞI REDOBÂNDI IUTE CAPETELE.
ŞI ÎNCĂ UNUL ÎN PLUS!
ŞI ATUNCI OSTIAS ŞTIU CĂ E MAI BINE SĂ FUGĂ ÎNTR UN ALT LOC...
...URMĂRIT DE MONSTRU.

CU DIBĂCIE, TĂIE STÂLPII SUSȚINĂTORI AI UNUI ACOPERIȘ...

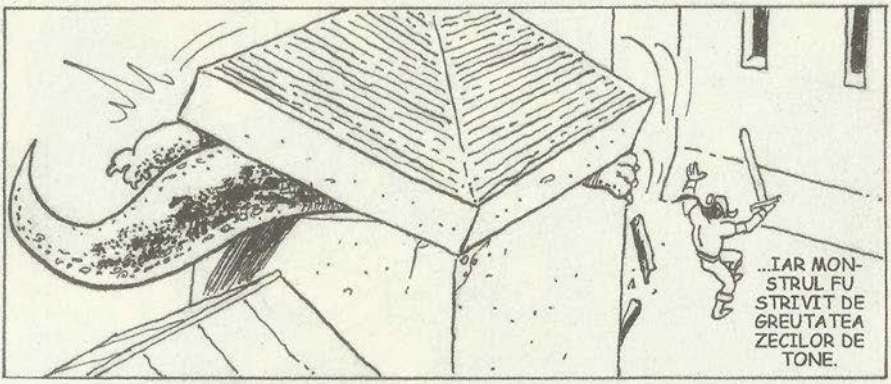
...IAR MONSTRUL FU STRIVIT DE GREUTATEA ZECILOR DE TONE.

OSTIAS ÎȘI PRIVI CU SATISFACȚIE VICTORIA.

EL ȘTIA CĂ, ÎN ACELE VREMURI NEOPRIMITIVE, PURITATEA RASEI UMANE TREBUIA PĂZITĂ DE LUMEA MUTANȚILOR. CHIAR DACĂ ACEASTĂ LUME ORIBILĂ AVEA CHIP UMAN.
PUTEA PLECA ACUM...

CREAȚIILE VECHILOR OAMENI ÎL IGNORARĂ, MUTE...

PRINTR-UN CIUDAT CAPRICIU AL NATURII, SAU POATE DOAR AL PROSTIEI, UMANITATEA SE VĂZUSE CONFRUNTATĂ CU TRANSFORMĂRI ALARMANTE. ADN-UL O LUASE RAZNA ȘI LUMEA DEVENISE UNA A MUTANȚILOR.

IAR OSTIAS SE ÎMPĂCASE CU DESTINUL SĂU DE APĂRĂTOR AL UMANITĂȚII. SAU POATE DOAR DE MONSTRU MAI PUTERNIC DECÂT TOȚI CEILALȚI.
NOREL

Am primit, prin bunavoința domnului Zigmund Tauberg, ultima poezie a lui Octavian Sava, scrisă chiar cu câteva zile înainte de a pleca din această lume.

O publicăm aici ca un omagiu adus celui care, în urmă cu decenii, deschidea legendara Colecție.

Secundele se duc în zbor
E timpul meu, e moartea lor

Se scurge viața încet, încet
A mea, a ta, a tuturor

Pe valurile ei se pierd
Speranțe vagi, clipe de dor

Iubiri de-o vară, ori de-un an
Ce dau în clocot, apoi mor.

Secundele cuprind în zbor
Trecutul meu, prezentul lor.

3/2014/CPSFA16/serie nouă

Norman Spinrad
PROGRAMELE FAVORITE

„Treaz, treaz, viu pentru o clipă lungă și groaznic de conștientă – plutind și sufocându-se în nisipul mișcător amniotic, cu globii oculari atacați de imagini lipsite de sens – trezindu-se dintr-un vis lung de sufocare pentru a intra în alt vis lung de sufocare ce nu se mai termina, ce nu se mai putea termina, pentru că atunci..."

Arthur C. Clarke
UN ALT TIGRU

„Pe un număr infinit de Pământuri, un număr infinit de Arnold și Webb s-au întâlnit cu tigri, prietenoși, ostili sau indiferenți. Dar acesta nu era unul dintre acele Pământuri – el se afla mult mai aproape de punctul în care improbabilitatea depășea imposibilitatea."

Ciprian Mitoceanu
PENITENȚA TERMINATORULUI

„Fără haină de piele, fără ochelari de soare, fără mitralieră de elicopter, eram Terminatorul. Doar eu și furia mea, bântuind prin noapte, mânat nu de vreun program pus la punct de o mașinărie care va fi creată... cândva. Și nu venit din viitor, ci trăind prezentul cu o intensitate pe care nu ți-a fost dat să o cunoști. Pentru că eu am făcut pasul. Marele pas."

cpsfa.ro
anticipatia.com

ISSN 1220-8620
00016
9 771220 862006